

A Reformáció

Hírnöke

49. kötet Külön kiadás

Imanapi Felolvasás
2008. december 5-14.

Az Ifjúság

Krisztusért

A Reformáció

Hírnöke

49. kötet Külön kiadás

1 513-ban egy spanyol felfedező Juan Ponce de Leon nagy örömmel érkezett Észak-Amerikába. Mivel azt gondolta, hogy felfedezte azt a helyet ahonnan egy páratlan legenda ered, az ifjúság csodálatos forrása. Miért volna az ifjúság forrása olyan kívánatos?

Az ifjúkornak természetesen vannak előnyei. Mint ahogyan egy új gép vagy szerkezet olajozottabban működik, éppen úgy egy friss fiatal szervezet valószínűleg jobban és nagyobb hatékonysággal működik. Az ifjúkori energia egy hatalom. Az ifjúkor tetteinek gyümölcssei messze hatóak – gyakran az egész életre kihatnak, sőt még az örökkévalóságra is.

Ma is vannak fiatalok közöttünk. Ők egy kincset birtokolnak – nagyobb testi, fizikai előnyökkel rendelkeznek, mint idősebb embertársaik. A gyülekezet szintén birtokol egy kincset, – a fiatal lelkeket, az örök élet várományosait, és birtokolja az eleven életerő és tettekészség magasabb mértékét, hogy sokkal több lelket gyűjthessen be az örökkévalóságra. Hasznosítjuk mi ezt az erőforrást?

Ezen év imanapi felolvasásai az ifjúságról szólnak. Amint tanulmányozzuk ezen olvasmányokat és imádkozunk, az Úr hassa át mélyen szíveinket, hogy képesek legyünk a közöttünk lévő drága ifjúság lelki életének gazdagítására. Továbbá képesek legyünk a fiatalokat megerősíteni Isten ígéreteiben, és hogy Ő irányíthasson azon az egyetlen úton, amely az ifjúság örök forrásához vezet – amely keskeny ösvényen Krisztus is járt.

Kérünk benneteket ne feledjétek, hogy december 13-a szombat, az ima és böjt napja.

A különleges adományokat, melyet a külföldi misziók részére ajánlunk fel, december 14-én vasárnap fogjuk begyűjteni.

Kérünk benneteket továbbá arra is, hogy ne felejtkeztek el a magányos és betegségben lévő hívekről sem, hogy alkalmuk lehessen az öröme a veletek való édes testvériség által, és részesülhessenek a nagylelkűségben.

Tartalom

- **Ifjúság, a felbecsülhetetlen értékű kincs**
Csiszolatlan drágakövek – hajlandók az Isten számára való csiszolódásra? 4
- **A fontosabb dolgokat tegyük előre**
Egy jó rajt az életben nagy eredményekhez vezethet. 8
- **Az alap**
Örök biztonságunk az egyetlen igaz alapon nyugszik. 11
- **Növekedés és erő**
A fejlődésre mindenki képes! 15
- **Készen a házasságra?**
Melletted lévő társad, elősegítheti vagy tönkretetheti lelki életedet! 19
- **Krisztus munkatársai**
Krisztus hív téged, hogy légy az Ő segítőtársa – micsoda kitüntetés! 23
- **„Ti az én barátaim vagytok”**
A barátság fontos a fiataloknak. Válaszd a legjobbat! 28

Nyomtatta és terjeszti:
Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2116 Mogyoród
Gödöllői út 201. út 1.
www.hnarm.hu
kiadvanyok@hnarm.hu

Nyomatás készült:
Editura Pázitorul Adevärului
Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăras
Jud. Brasov
Tel. 0268 213714,
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

A kiadvány eredeti címe:
**THE REFORMATION
HERALD**

Szerkesztő: D. Sureshkumar
Szerk. helyettes: B. Monteiro
Szerkesztő munkatárs: D. Lee

Kiadja a Hetednap Adventista
Reformmozgalom Generál
Konferenciája,
P. O. Box 7240, Roanoke, VA
24019-0240, U.S.A.
www.sdarm.org
e-mail: info@sdarm.org

A Hetednap Adventista Reformmozgalom Hivatalos Gyülekezeti Kiadványa

“A kor, amelyben élünk megújító tevékenységre szólít.”

- Bizonyágtételek, 4. kötet 488. oldal

Becsben tartani a gyenge fonalat

Van egy általánosan használt közmondás, amit gyakran mondogatnak a fiataloknak: „Előtted az egész élet.” Elméletileg ez így is van. Igen, ha a dolgok a normális kerékvágásban mennek, akik ifjúságuk virágzásában és üdéségében élnek, idejük nagy részét általában örömben és boldogságban töltik el.

Azonban így marad ez mindig? Minden fiatal így folytathatja életét a további 50, 60, 70 évben is? Van erre biztosíték? Nem szükségszerűen. Milyen sokkoló az, amikor az élet gyenge fonala idő előtt elszakad. Ámde ez néha megtörténik. Egyéni próbaidőnk bármely pillanatban lezárulhat.

Csak Isten hatalma által doboghat szívünk folyamatosan. Az agy működése, a vérkeringés, a lélegzetvétel, minden testrészünk működése Isten kegyelmének állandó ajándéka, tekintet nélkül arra, hogy testünk gépezete fiatal vagy idős.

Milyen fontos, hogy megfogadjuk a bölcs ember ihletett tanácsának feljegyzését: „És emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságod-

nak idejében, míg a veszedelemnek napjai el nem jönnek, és míg el nem jönnek az esztendők, melyekről azt mondod: nem szeretem ezeket! ... Az időben, amikor megremegnek a háznak őrizői, és megrogynak az erős férfiak... és halkabbakká lesznek minden éneklő leányok... felette nagy hiábavalóságig, azt mondja a prédikátor, mindezek hiába valóságok!” – *Prédikátor 12:3,5,6,10.*

Ezzel szemben, amíg Jézus a földön élt, úgymint gyermek, ifjú és felnőtt, Ő aki a Mintaképünk „minden hiábavalóságot kiirtott az életéből, és saját példájával tanította, hogy minden pillanatnak örökkévaló a következménye, hogy az időt oly becsben kell tartani, mint a kincset, és szent célokra kell fordítani.” – *Jézus Élete, 67.*

Az ifjúság legszeretettebb értéke talán a gyermeki egyszerűségben van. Azonban amikor az ifjúság többlet összpontosít a „vízszintesre” – saját érdemeikre tekintve -, ahelyett hogy „függőlegesen” fölfelé Istenre néznének, elveszítik az ártatlanságukat, bájukat és szépségüket.

Igen, ma szomorúan mondhatjuk el: „ritkán látunk gyermeki egyszerűséget. Többet gondolunk az emberek helyeslésével, mint Isten rosszallásával. Az angyal így szólt: Hozzátok rendbe szíveteket,

nehogy meglátogasson büntetése, és elvágja életetek gyenge fonalat. Nehogy védtelenül, az ítéletre felkészületlenül szálljatok sírotokba. Elkészíthetitek ágyatokat a sírban, ha nem békültök ki rövidesen Istennel, s nem szakítjátok el magatokat e világtól, akkor szívetek egyre keményedni fog, és hamis támasztéokra, képzeletbeli állítólagos előkészületre számítok, és tévedéseketek túl későn veszitek észre ahhoz, hogy jól megalapozott reményt biztosítsatok magatoknak.” – *Bizonyosságtételek, 1.kötet, 128.*

Így elfogadhatjuk azt, akár sok időnk van még vissza, akár kevés, a célnak ugyanannak kell lenni. A valóság az, hogy senki sem tudja mennyi ideje van még hátra életéből. Akár így, akár úgy: „... ha sok esztendeig él is az ember, mindazokban örvendezzen és megemlékezzék a sötétségnek napjairól, mert az sok lesz. Valami eljövendő, mind hiábavalóság. Örvendezz a te ifjúságodban, és vidámítson meg téged a te szíved a te ifjúságodnak idejében, és járj a te szívednek útjaiban, és szemeidnek látásiban, de megtudd, hogy mindezekért az Isten tégedet ítéletre von!” – *Prédikátor 11:8; 12:1.*

„Mert nekünk, mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy ki-ki megjutalmaztassék a szerint, amiket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.” – *2Korinthus 5:10.*

IFJÚSÁG, A FELBECSÜLHETETLEN ÉRTÉKŰ KINCS

Összeállítás Ellen G. White írásából

„E lőttünk a tények. Terheket hordozó testvéreink sorra a csöndes sírba hanyatlanak. A gyülekezet tevékeny tagjai, akik hűséges munkások minden reformban, már túljutottak életük delén. Mind testi, mind szellemi erejük egyre hanyatlik. Aggódva kellene arra gondolnunk, hogy ki fogja betölteni a helyüket. Kire bízunk majd a gyülekezet létfontosságú érdekeit? A legmélyebb nyugtalansággal tehetjük föl a kérdést: Ki fogja viselni Isten ügyének felelősségeit, ha még néhány zászlóvivő elesik? Csak gondterhelten tekinthetünk a mai fiatalokra, akiknek majd vállalniuk kell terheket, s akikre a felelősség hárulni fog. Át kell venniük majd a munkát, ahol mások abbahagyták, s az ő viselkedésük fogja eldönteni, vajon az erkölcsiség, a vallás és a föltétlenül szükséges istenfélelem fog e uralkodni, vagy pedig az erkölcstelenség és hitetlenség ront meg és sorvaszt el mindent, ami becses. Mert az határozza meg a jövőt, ahogyan most hordják a zászlót.

Szülők, készek vagytok most tetteitek által is bemutatni, hogy az egészséges mértékletesség, a helyénvaló rend, összhang és béke legyen az uralkodó alapelv? Vagy azok kezébe kerül az irányítás, az ellenőrző hatalom, akiknek élete

bizonyítja, hogy könnyelműen gondolkodnak és alacsony erkölcsi mérték alakítja, vezérli befolyásukat? Isten fölszólítja hívő népét, hogy lépjenek kapcsolatba Vele, tisztítsák meg lelküket, azáltal, hogy alázatosan járnak Jézus lábnyomában. Isten felszólít benneteket, hogy vessétek el a büszkeséget, az öndicsőítést, a fennhéjázást, a hivalkodó öltözködést, s erősítsétek gondolkodástok jó és nemes oldalait azok gyakorlásával.

Készek azok a férfiak és nők, akik a halandóknak adott legkomolyabb igazságot vallják, hűségesnek lenni az alapelvekhez? Ha komoly megfontolásra szeretnénk készíteni a világot, akkor föltétlenül ezt kell tennünk. Ruházatunknak és beszédünknek szigorú összhangban kell állni különleges hitünkkel. Az idősebbek tanítással és példamutatással neveljék a fiatalokat arra, hogy hogyan tegyenek eleget a társadalom és Teremtőjük követelményeinek. Ezekre a fiatalokra komoly felelősség vár. Az a kérdés, vajon uralkodni tudnak-e magukon, ki tudnak-e tünni Isten adta emberségük tisztaságával, elborzadva bármitől, ami alacsony erkölcsi színvonalú és egyégbontó?

Mondhatok valamit, amivel mély benyomást tehetek a fiatalokra? Még sohasem forgott kockán

Még sohasem forgott kockán ekkora tét, a jövő még nem függött ennyire egyetlen nemzedéktől sem, mint azokon, akik most lépnek a tettek mezejére.

ekkorá tét, a jövő még nem függött ennyire egyetlen nemzedéktől sem, mint azokon, akik most lépnek a tettek mezejére. Egy pillanatra se képzeljék, hogy kiváló jellem híján be tudnak tölteni bármilyen bizalmi állást is. Ezen az alapon elvárhatnák azt is, hogy szőlőt szüreteljenek a tövisokról, vagy fűgét a bogáncsról. A megbízható jellemet lépésről lépésre kell fölépíteni, mely a kifejtett igyekezettel összhangban naponta arányosan nő. Azokat a jellemvonásokat, melyeket majd magukkal visznek a mennybe, képességeik szorgalmas fölhasználásával kell megszerezniük azáltal, hogy kihasználják a gondviselés nyújtotta összes előnyöket, és összekapcsolják magukat a minden bölcsesség forrásával. Ne csökkenjen a színvonal! Ne öntsétek gondolkodástokat egy gyenge minőségű, másodrendű öntvénybe. József és Dávid jelleme jó mintaként szolgál, hogy kövesse, azonban Krisztus a tökéletes minta.” – *Bizonyságtételek, 5. kötet, 96-97.*

MI KAPJON ELSŐBBSÉGET A NEVELÉSBEN?

„A legjobb nevelés, ami a gyermekeknek és az ifjúságnak nyújtható az, amely alkalmassá teszi őket a hasznos életre és a jövőbeli halhatatlan életre. Ez az a fajta nevelés, amelyet istenfélő szülők, hű tanítók és a gyülekezet által adni kell, hogy az ifjúság alkalmassá váljon buzgó misszionáriusokként helytállni bárhol, otthon vagy külföldön is. Őket megfontoltan kell oktatni a Biblia igazságaira, hogy tartóoszlopaiá váljanak a gyülekezetnek, a Biblia igazságainak bajnokaivá, a hitben meggyökerezve és megalapozódva. Nekik olyan gazdag tapasztalatokkal kell bírniuk az isteni

dolgokban, hogy soha ne váljanak a szent megbízatások árulóivá.

Nagy szükségünk van kiképzett és művelt képességekre. Az ifjainkra bízott talentumok Isten szolgálatára legyenek szentelve, és művében legyenek felhasználva. Nekik olyan férfiaknak és nőknek kell lenniük akiket kiképeztek a gyülekezetekben való munkára, valamint rendkívüli munkák elvégzésére tanítani fiataljainkat, hogy így lelkeket hozzassanak Jézushoz ...

Az ifjúságnak el kell barikádoznia magát a kísértések ellen a figyelmeztetés és oktatás által. Legyenek megtanítva arra, hogy az Isten szavában lévő bátorítás mit nyújt számukra. Be kell mutatni előttük milyen veszélyes egyetlen lépést is megtenni a gonoszság mellékösvényein. Úgy kell oktatni őket, hogy készek legyenek a gonosznak határozottan ellenállni, eldöntve magukban, hogy nem lépnek semmilyen útra, amelyen Jézus nem haladhat velük és áldása nem lehet rajtuk. Meg kell tanítani őket a naponkénti gyakorlati vallásosságra, amely megszenteli őket az élet minden vonatkozásában, otthonaikban, mindennapi ügyeikben, a gyülekezetben és a társadalomban.

Ebben a bűnnel és gonoszsággal teli korban ifjúságunk egyedüli biztonsága az, ha élő kapcsolatot tartanak fenn Istennel. Úgy kell nevelni őket, hogy megértsék mennyire veszélyes dolog kiváltságaikkal játszani, valamint Isten azt várja tőlük, hogy tiszteletteljesen és komolyan keressék naponként az Ő áldásait. Isten áldásai gazdagítanak, és nem okoznak bánatot. Ez egy becses ajándék és oly nagy értéknek kell számítni, amelyről nem mondunk le bármibe is kerüljön.

Felkavarta szívemet annak mélysége, amit olvastam a prostitúcióról,

a Sátán szolgálatára adott nemes képességekről. Magas felelőségek viselői bizalmi tisztségekben kísértésnek vannak kitéve, aminek romlottság, bűn, sikkasztás, hűtlen kezelés, rablás, zsarolás és erőszak az eredménye. A romlottság szörnyű mélysége elárasztja a világot mérgező befolyásával, amely megrontja a társadalmat. Mindenhol megtalálhatók Sátán csapdái, hogy megfogja a tanult, a kitűnő természetes képességekkel megáldott embereket, azokat, akik képesek Istennel, angyalok hadával, a menny lakosaival együtt dolgozni, – hogy szekeréhez köthesse őket, mint szolgálait, hogy a gonoszság művének eszközei legyenek. Jézus kiváltotta őket ebből a szolgaságból, mégis visszautasítják a szabadságot. Úgy élnek, mintha fő életcéljuk a világi dicsőség, pénz, rang, házak és földbirtokok megszerzése lenne. Nem szánalmas látvány jó képességű embereket látni, amint nagyon alacsony színvonalon állnak, becstelen aljas szándékaikkal és céljaikkal?

Amint átadjuk magunkat Istennek, hogy Ő formáljon és tanítson bennünket, akkor nagy nyereségre tehetünk szert, tekintettel jellemünk gyengeségeire, ha egyesülünk az Egyetlennel, aki képes eltávolítani hibáinkat. Tudatlanságunkat egyesítve a végtelen Bölcsességgel, törekvésünk szilárdsággá válhat. Kapcsolatban Istennel, megízelve az Ő isteni szeretetét, meg fogjuk találni annak módját, hogy miként érhetjük el az emberi szíveket, és sikeres munkásaivá válhatunk Istennek és az emberiségnek. Megígérte, hogy megáld bennünket, és áldással tesz minket, és ez a mi világosságunk, örömünk, diadalunk, és nagy jutalom minden fáradozásainkért.

Azt szeretnénk mondani mindenkinek, de különösen a fiata-

loknak, Krisztus nevében a jobb viláért való indíttatás alakítsa műveltségeteket.” – *The Bible Echo*, 1894. január 29.

ÖRÖM A KERESZTÉNY IFJÚSÁGNAK

„A bölcs ember így szól: „Emlékezzél meg a te Teremtődről a te ifjúságodnak idejében...” (Prédikátor 12:3.) Azonban egy pillanatra se feltételezd azt, hogy a vallás téged szomorúvá és bánatosná tesz és elzárja a siker útját. Krisztus vallása egyetlen képességet sem semmisít meg, még csak nem is gyengíti adottságainkat. Nem teszi az embert képtelenné arra, hogy a valódi boldogságot élvezhesse, s nem az a célja, hogy a körülöttünk lévő dolgok iránti érdeklődést csökkentse, és közömbössé tegyen barátaink és a társadalom iránt. Nem öltözteti az életet zsákruhába; nem a mélyről jövő sóhajokban és jajgatásokban fejeződik ki. Nem, nem, akik mindenben Istent teszik az első és utolsó és legjobb helyre, a legboldogabb emberek a világon. Mosoly és napfény sohasem hiányzik arcukról. A vallás nem teszi annak elfogadját közönségessé, gorombává és durvává, rendetlenné, ápolatlanná és udvariatlanná; ezzel ellentétben fel emeli és nemessé teszi őt, finomítja izlését, megtisztítja és megszenteli

ítélőképességét, és alkalmassá teszi őt a mennyei angyalok társaságára és az otthonra, amelyet Jézus készít.

Soha ne veszítsük szem elől azt a tényt, hogy Jézus az öröm forrása. Ő nem örül az emberi lények nyomorának, hanem boldogoknak akarja őket látni. Éppen a keresztények birtokosai az örömforrásoknak s tévedhetetlen pontossággal tudatában vannak, hogy mely dolgok helyesek és megengedettek. Részt vehetnek olyan kikapcsolódásokon, mely nem tesz szórakozottá, nem ejt foltot a lelken, valamint nem okoz csalódást, aminek szomorú utóhatása az önbecslés vagy a hasznavehetőség lerombolása. Ha magukkal viszik Jézust, és imádkozó lelkületet ápolnak, akkor tökéletes biztonságban vannak...

Ifjúságunknak ott a drága Biblia, és ha minden tervüket és céljaikat megvizsgálják a Szentírás által, akkor biztonságos ösvényen fognak haladni. Ebből tanulhatjuk meg Isten elvárását, hogy miként formálódhatunk át az Ő képmására. Ebből tanulhatjuk meg, hogyan javítsunk jelenlegi életünkön, s hogyan biztosítsuk eljövendő életünket. Semmilyen más könyv nem tudja megválaszolni a kérdéseket és kielégíteni a kívánságokat. Isten igéjének tanításaira figyelmeztve az emberek fölemelkedhetnek a tudatlanság és lealacsonyodottság

legsörnyőbb mélységeiből is, hogy Isten fiaivá és a büntelen angyalok társaivá váljanak.

Minél többet időzik ezen témákon a gondolat annál jobban megérti, hogy ugyanazon alapelvek nyilvánulnak meg a természeti és a lelki dolgokon keresztül egyaránt. A természet és a kereszténység között összhang van, mert mindkettőnek ugyanaz a szerzője. A természet és a kinyilatkoztatás könyve ugyanazon isteni értelem munkáját mutatja. Tanulni lehet a természetből, és tanulni lehet Isten könyvéből, mély, komoly és létfontosságú leckéket.

Fiatal barátaim, az Úr félelme az alapja minden fejlődésnek és a bölcsesség kezdete. Mennyei Atyátok igényt tart rátok, hiszen kérések vagy érdemeitek nélkül nyújtja részetekre gondoskodásának bőségét. Még ennél sokkal többet is tett, odaadta nektek egyetlen ajándékban az egész mennyet, szeretett Fiát. Ezen végtelen ajándéka ellenében tart igényt készséges engedelmessegetekre. Mivel áron vétettetek meg, Isten Fiának drága vérére, elvárja hogy kiváltságaitokat helyesen használjátok fel. Értelmi és erkölcsi képességeitek Isten ajándékai, talentumokat bízott rátok, hogy bölcsen fejlesszétek azokat. Nincs jogotok arra, hogy kellő képzés híján kihasználatlanul maradjanak ezen képességek, vagy megbénuljanak és eltörpüljenek tétlenség által. Teljesen rajtatok áll és önállóan határozotok, hogy a rátok helyezett súlyos felelősségeknek hűségesen eleget tesztek-e, vagy hogy törekvéseitek a ti javatokra helyes irányban haladnak-e?

Az utolsó napok veszedelmei közepette élünk. Az egész menny érdeklődéssel figyeli, hogy milyen jellemet fejlesztetek ki. Minden előfeltétel a rendelkezésekre áll, hogy az isteni természet részeseivé lehessetek, kikerülve a romlottságot, amely a kívánságban van a világon. Az ember nem lett magára hagyva, hogy gyenge erejével egye-

Az ember nem lett magára hagyva, hogy gyenge erejével egyedül küzdjön a gonoszság hatalmai ellen. A segítség közel van, és minden egyes lélek elnyerheti, aki igazán akarja.

dül küzdjön a gonoszság hatalmai ellen. A segítség közel van, és minden egyes lélek elnyerheti, aki igazán akarja.” – *The Review and Herald*, 1884. augusztus 19.

MEGHARCOLNI A HITNEK SZÉP HARCÁT

„Fiataljaink belegondolnak abba, hogy nekik harcolniuk kell? Sátán és seregei felsorakoztak ellenük, és a fiatalok nem rendelkeznek azzal a tapasztalattal, amellyel az érett korúak bírnak.

Sátán engesztelhetetlen gyűlölettel gyűlöli Krisztust és megváltást hozó vérét, ezért a gonoszság minden családságával munkálkodik. Azon van minden fortélyal, hogy a fiatalokat zászlaja alá gyűjtse, és mint képviselőit arra használja őket, hogy kételyt támasszanak a Bibliával szemben. Ha el lett vetve akár egyetlen magva is a kételkedésnek, Sátán addig fogja táplálni azt, míg bőséges aratást nem eredményez. Ha meg tudja zavarni egy ifjú gondolkodását a Szentírással kapcsolatban, akkor ez az egy addig fog munkálkodik, míg egy másik fiataalt is át nem itat ugyanazzal a kételkedéssel.

Azok, akik kételyeket ápolnak, büszkélkedni fognak független gondolkodásukkal, de ők messze vannak attól, hogy a valódi függetlenséggel rendelkezzenek. Elméjük telve van szolgálai félelemmel, nehogy valaki, aki ugyanolyan gyenge és felszínes személy mint ők, nevetségessé tegye őket. Ez a nagy kényúr iránti gyengeség és szolgaság. A valódi szabadság és függetlenség Isten tiszteletében található. Szolgálata nem fogja akadályozni boldogságod növekedését. Elvárásai iránti engedelmisségben fogod megtalálni a békét, megelégedést és örömet, hogy többé soha ne lépj a felelőtlen engedékenység és bűn ösvényére. Akkor majd jól megtanulod a szabadság természetét, melyre vágysz. Az Isten fiainak szabadsága, hogy szabaddá váljanak Jézus Krisztusban, avagy a

szenvedélyen alapuló önző kielégülést hívod szabadságnak? Az ilyen fajta szabadsággal jár együtt a legnagyobb lelkiismeret furdalás, a legkegyetlenebb rabszolgaság.

A valódi független gondolkodás nem önfejűség, hanem arra indítja az ifjúságot, hogy véleményüket Isten Igéje szerint formálják függetlenül attól, hogy mások mit mondanak, vagy tesznek. Ha a kételkedők, istentagadók vagy hitetlenek társaságában vannak, az oda vezet, hogy megvallják és megvédik az evangélium szent igazságaiba vetett hitüket, istentelen társaik gáncsoskodásaival és élcélődéseivel szemben. Ha olyanokkal vannak együtt, akik erénynek tartják azt, hogy a hitvalló keresztények hibáival kérkedjenek, és így kigúnyolják a vallást, az erkölcsöt és az erényességet, az igazi független gondolkodás arra fogja indítani őket, hogy udvariasan és bátran mutassák be, hogy a gúnyolódás csupán szárnalmas helyettesítője a helyálló érveknek. Így képesek lesznek a gáncsoskodó mögött meglátni azt aki hatást gyakorol arra, azt aki Isten és ember ellensége és ellenszegül az ő képviselőjének személyében.

Álljatok ki Jézusért, ifjú barátaim, és amikor szükségetek lesz rá Jézus is ki fog állni érettetek. „Azért az ő gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Máté 7:20.) Akár Isten, akár Sátán uralja a gondolatot, azt az élet annyira tisztán megmutatja, hogy senki sem tévesztheti el, hogy melyik hatalmat szolgálod. Mindenkinek van egy befolyása, vagy a jóra, vagy a gonoszra. A ti befolyásotok Krisztus, vagy a Sátán oldalán van? A Mindenható hatalma van azokkal, akik elfordulnak a romlottságtól. A légkör, mely körülveszi őket, nem földi. Egy jól rendezett élet szóltan ereje által és jámbor társalgásuk által mutathatják be Jézust a világnak. Visszatükrözhetik a menny fényét és lelkeket nyerhetnek Krisztusnak...

A társadalom jövőjét a ma ifjúsága fogja meghatározni. Sátán komoly és kitartó erőfeszítésekkel

dolgozik azon, hogy minden ifjú férfi és nő gondolkodását megromtassa és lealjasítsa jellemüket, és mi akiknek több tapasztalatunk van, csupán álljunk és nézzük ezt tétlenül, ahogyan minden akadály nélkül véghezviszi szándékát? Foglaljuk el helyünket mint őrszemek, és dolgozzunk ezekért a fiatalokért, és Isten segítségével által tartasuk vissza őket a romlás csapdájától. A búza és a konkoly példázatában, amíg az emberek aludtak, az ellenség elvette a konkolyt, és amíg ti atyáink fiai és testvérnőink nem vesztek tudomást Sátán munkájáról, addig a fiatalok seregét gyűjti zászlója alá, és ujjong, mert általuk visel hadat Isten ellen...

Dolgozzunk az ifjúságért Istentől kapott minden erővel, és Ő meg fogja áldani jól irányított erőfeszítéseinket. Megváltónk szeretné megmenteni az ifjúságot. Ő boldog lenne, ha látná őket trónja körül állni az Ő igazságosságának szeplőtlen öltönyében. Arra vár, hogy fejükre tegye az élet koronáját, és hallhassa boldog hangjukat, mikor csatlakoznak azon győzelmi énekhez, amely felhangzik majd a mennyei királyi udvarokban és visszhangzik, és visszhangzik, tiszteletet, dicsőséget és tisztességet adva Istennek.” – *The Review and Herald*, 1884. augusztus 26.

„Mindenkinek alkalma van jellemét kiképezni. Mindenki betöltheti a kijelölt helyét Isten nagy tervében. Az Úr már gyermekkorában elfogadta Sámuel, mivel tiszta szíve volt. Mint megszentelt adomány adatott át Istennek és az Úr a világgosság hordozójává tette. Ha az ifjúság ma is – mint egykor Sámuel – odaszenteli magát az Úrnak, akkor Ő elfogadja és művében felhasználja őket. Élettapasztalatukról elmondhatják azután azt, amit a zsoltáríró: „Ó, Isten, gyermekségetől tanítottál engem; és mind mostanig hirdetem a Te csodadolgaidat.” (Zsoltárok 71:17.) – *Az evangélium szolgálói*, 42.

2008. december 6. szombat

A fontosabb dolgokat tegyük előre

Írta: Benjamin Thiel

Az élet tele van döntésekkel. Attól a pillanattól, hogy reggel felkelünk, addig a percig, hogy este lefekszünk, folyamatosan döntéseket hozunk. Egy átlagos személy mindennap döntések százait hozza. Néhány döntésünknek csupán rövid ideig van hatása ránk vagy másokra, míg más döntések napokra, hetekre, hónapokra, évekre, sőt még az örökkévalóságra is kihatnak!

Napjaink elfoglalt világában Dániel profécija szemünk előtt teljesedik be: „Te pedig, Dániel, zárd be e beszédek, és pecsételd be a könyvet a végső időkhöz: tudakozzák majd sokan (angolban: futkosnak majd fel és alá sokan) és nagyobbá lesz a tudás.” (Dániel 12:4.)

Ezen időben – a technika, a hírközlés, a szállítmányozás, az ipar és a tudományos ismeretek nagyfokú fejlődése idejében, akkor amikor Dániel bepecsételt könyvének értelme feltárul – nagy döntéseket kell hozni, sokkal nagyobbakat, mint bármikor.

„Tömegek, tömegek! Az ítélet völgyében! Mert közel van az Úrnak napja az ítélet völgyében!” (angolban: döntés völgyében) (Joel 3:14.)

FONTOSSÁGI SORREND

1909. március 31-én egy hajóépítő vállalat a Harland & Wolff elkezdte megépíteni a világ akkori legnagyobb luxushajóját az RMS Titanicot. Ez a nagy hajó 882 láb és 9 hüvelyk hosszú

(270m), 46.328 tonna súlyú volt és 3547 személy szállítására volt alkalmas. A Titanicra terveztek 48 mentőcsónakot, de a hajóépítők tanácsa ellenére a White Star Line Company hajózási vállalat eldöntötte azt, hogy az utasok kényelme fontosabb, ezért több mint 20 mentőcsónak fölösleges, csak zavarba és értékes helyet foglalna el a fedélzeten.

Az első és végzetes hajóút Southamptonból (Anglia) New Yorkba (USA) 1912. április 10-én kezdődött. Április 15-én, hétfőn este a Titanic az Észak-atlanti óceán nyugodt csendes vizein siklott. Az este folyamán a hajó legénysége a térségben lévő jéghegyről kapott számos figyelmeztetést, amit figyelmen kívül hagytak, és gyorsítottak. Miközben a hajó rádiótávírása szorgalmasan küldte üzeneteit a szárazföldre, jött az utolsó figyelmeztetés hangosan és tisztán a közeli hajóról az SS Californian-ról. Mielőtt a Californian hajó rádiótávírása leadhatta volna hajója pontos tartózkodási helyét, a Titanicról azt a goromba utasítást kapta, hogy maradjon csendben és ne zavarja a Titanic jelzéseit. Miután türelmesen várt egy ideig, a Californian hajó rádiótávírása kikapcsolta rádióját és elment aludni. Kevesebb mint egy órával később, a Titanic összeütközött egy jéghegygel. Miután az állítólag elsüllyeszthetetlen hajó legénysége felfogta a bajt, segélykérő jeleket adott le. Habár a Californian hajó fényei a láthatáron

tisztán láthatóak voltak, azonban a kétségbeesett jelzéseiket nem hallhatta meg senki aki segíthetett volna, hogy megmentse a Titanic hajó utasait és legénységét a hullámsírból.

A rossz fontossági sorrend alapozta meg a helytelen döntést, ami közel 1490 ember halálát okozta az Észak-atlanti óceánban. És ma mi a helyzet velünk? Mire alapozzuk döntéseinket? Hova fordulunk megbízható tanácsért? Figyelünk a veszélyt jelző felhívásokra? Az ösvény, amelyen járunk, a biztonságos kikötőbe visz, vagy a biztos pusztulásba?

DÖNTÉSEK AZ IFJÚKORBAN

Hányszor kérdezték, és kérdezik tőletek: „Mi leszel, ha nagy leszel?” Ezzel a fontos kérdéssel szembe kell nézni minden gyermeknek és fiatalnak az élet egy bizonyos szakaszában. Mivel a karrier nagyon fontos és nagy hatással van életünkre, ezért nem csak a választott hivatást fontos megvizsgálni, hanem azt is, hogy miért választjuk azt, és mivé szeretnénk válni.

Visszaemlékezve gyermekkoromra sok barátom szava jut eszembe, hogy ők milyen karriert terveztek és miért. Felsorolok néhányat, ami eszembe jut:

„Tűzoltó akarok lenni, mert tetszik a sapkájuk, és a tűzoltó autójuk.”

„Állatgondozó akarok lenni, akkor nekem sok állatom lehet.”

„Ügyvéd akarok lenni, így sok

pénzt kereshettek.”

„Kamion sofőr akarok lenni, így megállhatok a benzinkútnál és fagyizhatok.”

„Misszionárius akarok lenni, mert szeretek utazni.”

Fiatalok, miért teszitek azt, amit tesztek? Szülők, miért bátorítjátok gyermekeiteket arra, hogy nagy karrierre törekedjenek? Milyen fontossági sorrendünk van? Lehetséges az, hogy minden döntésünkben le hagyjuk a hajóról a mentőcsónakokat? A kényelem, a könnyebbség, az anyagiasság vagy a divat játszik szerepet a döntéseinkben? Minden döntésünkönél, amikor választunk a lehetőségekből, a csodálatos tanácsadó azt mondja nekünk: „Adjad fiam a te szívedet nekem, és a te szemeid az én útjaimat megőrizték.” (Példabeszédek 23:26.)

Természetesen, az emberi szív szeret és vágyik sok dologra – az étvágy, a szenvedélyek – és minden olyan érzésre, ami tetszetős. Ezen dolgok tanácsát választani az élet korai szakaszában, a biztos pusztulásba vezet. A fiatalokban hozott döntések többsége kihatással van földi életünk hátralévő részére is. Ha az ént kezdjük el szolgálni életünk különböző területein, akkor magunkat úgy odaláncolhatjuk a rossz szokásainkhoz, hogy rendkívüli módon nehéz lesz tőlük megszabadulnunk. Ezért mondja Jézus, bármilyen döntés meghozatala előtt, először add át szívedet, érzelmedet és értelmeket Nekem. „Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.” (Máté 6:33.)

Az oktatás, nevelés, és a karrier nagy fontossággal bírnak. Az evangéliumi munka elősegítéséért és az emberiség szolgálatára a világnak szüksége van lelkészekre, tanárookra, gazdálkodókra, orvosokra, jogászokra, építészetre, titkárokra és ügyintézőkre. Ima és megfontolás szükséges a helyes út kiválasztásához. Fontos, hogy terveket készítsünk, és előre haladjunk, de először, mielőtt minden mást mérlegelnénk, tegyük

fel magunknak a kérdést: „Uram, mi az akaratod, ki legyek (nem mi legyek)?” Ki vagyok én? Egy szolga vagyok, Jézus egy követője, készen arra, hogy felhasználjam, ahogyan és ahol Ő alkalmasnak látja? Vagy saját akaratomnak és utaimnak vagyok a követője, ellentmondást nem tűrően ragaszkodva azokhoz, nem törődve semmivel?

„Minden reggel első dolgotok legyen magatokat Istennek felajánlani. Így imádkozzatok: 'Fogadj el Uram a te tulajdonodnak. Összes terveimet lábaidhoz teszem. Használj fel ma is szolgálatodra. Maradj velem s engedd, hogy minden munkámat Te benned végezzem!' Ez mindennapi kötelességek kell legyen. Minden egyes reggelen újból szenteljétek magatokat az Úrnak. Összes terveiteket Néki rendeljétek alá, hogy megvalósítsátok, vagy feladjátok, ahogy gondviselése akarja. Így adjátok át, ajánljátok fel istennek napról-napra életeteket, hogy az mindinkább átalakuljon és hasonlóvá legyen Krisztus életéhez.” – *Jézushoz Vezető Út*, 70.

„Isten felruházott minket a döntés képességével, nekünk pedig használnunk kell ezt a képességet. Mi nem tudjuk szívünket megváltoztatni; nem tudjuk gondolatainkat, indítékainkat, érzelmeinket uralni. Nem tudjuk önmagunkat megtisztítani, Isten szolgálatára alkalmassá tenni. De el tudjuk határozni, hogy Istennek fogunk szolgálni, át tudjuk adni neki akaratunkat; és akkor Ő munkálni fogja bennünk az akarást és a cselekvést tetszése szerint. Így egész lényünk Krisztus uralma alá kerül.” – *A Nagy Orvos Lábnyomán*, 116.

Kedves ifjúság, a fontosabb dolgokat tegyétek előre. Az első és legfontosabb feladat ráébredni gyengeségeinkre és átadni mindent Jézusnak. Legelőször is döntsétek el, hogy Őt követitek, legyetek nyitottak hívására, vezetésére, amint Ő igényli. Őrizkedni a hajlamok követésétől. Amikor döntéseket hoztok a képzésekre, életutatokra, pénzügyeitekre, étnedetekre, ruházatokra, barátaitokra, és házastársatok megválasztására vo-

natkozólag, teljesen bízzátok rá magatokat Istenre. Kérjétek Őt, nyissa meg gondviselésének ajtóit, vezessen benneteket az Ő szaván keresztül, amint lépteitekkel előre haladtok, hogy Őt szolgáljátok. Akkor lesztek a legsikeresebbek, a legboldogabbak és leghasznavehetőbbek, ha az irányításban Őt válasszátok magatoknak.

„A Bibliát kell a nevelés alapzatává és tantárgyává tenni. Igaz, hogy sokkal többet ismerünk ma az élő Isten szavából, mint régebben, mégis sokkal több tanulnivalónk van, mint amennyit már tudunk. A Bibliát úgy kell használni, mint az élő Isten szavát, és úgy kell megbecsülni, mint az elsőt és utolsót és a legjobbat mindenben. Akkor láthatóvá válik a valódi lelki növekedés. A tanulók egészséges, istenfélő jellemet fognak kialakítani, mert eszik Isten fiának testét és isszák az Ő vérének. Azonban a lelki egészség megromlik, ha nem örökösünk a lelkünkön, és ha nem tápláljuk. Maradjatok a világosság útján. Tanulmányozzátok a Bibliát. Akik Istent hűségesen szolgálják, áldásban részesülnek. Ő aki a hűtlen munkát jutalom nélkül hagyja, meg fogja koronázni a hűség és becsületesség minden cselekedetét, az Ő szeretetének és jóváhagyásának különleges jeleivel.” – *The Review and Herald*, 1897. augusztus 17.

DÖNTÉSEK ELŐREHALALÓTT KORBAN

Amikor egy utazást megkezdünk, fontos, hogy az utazásnak legyen egy célja, egy útiránya. Utazásunk közben néha megváltoztatjuk az útirányt, ha utunkon akadályok merülnek fel. Előfordul, hogy a körülmények úgy kívánják, hogy tervezzük újra, és változtassuk meg utazásunk célállomását, vagy utazásunk miéértjét. Az utazáshoz a legfontosabb dolog a cél és az indok. Amikor megkezdjük keresztény utazásunkat, nagy elképzelésekkel, reménnyel és törekvéssel tesszük. Kezdetben nagyszerűen megy minden, aztán találunk valamit ami másnak bizonyul mint az

eredeti terv. Talán egy barát vagy egy munkatárs cserbenhagy bennünket, elcsüggedünk, elveszítjük az útírányt, és elfelejtjük, hogy a tanács, vigasztalás és vezetés egyedül csak Üdvözítőnkől kell jöjjön.

Ilyenkor szükséges az újratervezés, az újbóli mérlegelés, és hogy újra Istenre bízunk magunkat. Gondoljuk csak át mennyire más lett volna az eredmény, ha ez a folyamat Saul, Dávid, Salamon, Manassé vagy Bá-lám életében bekövetkezett volna. Mennyi időt és szívfájdalmat megkímélhettek volna! Hány tapasztalatlán lélek megmenekülhetett volna, ha nem a rossz példát követik! Egy csodálatos Üdvözítővel az oldalunkon nem kell, hogy csüggedés vagy kétségbeesés nehezdedjen ránk, nincs idő arra, hogy életünk delén érzelmi válságba kerüljünk!

„Mindenkinek szüksége van gyakorlati tapasztalatra ahhoz, hogy Istenre bízta magát. Ne válasszatok magatoknak embereket gyóntató-atyákkul; nyissátok meg szíveteket Isten előtt, és mondjátok el neki lelketek minden titkát. Nehézségeiteket vigyétek Ő elé, mind a nagyokat, mind a kicsiket, és Ő meg fogja mutatni a kivezető utat. Egyedül Ő tudhatja, hogy milyen módon van szükségetek segítségére.

Mily értékes tapasztalatban lesz részetek, ha e nehéz idő után segítséget kaptok, amikor Isten Lelke láthatóan munkálkodik értetek. Elnyertétek a Hú Tanúbizonyosság tanácsára a hitet, a szeretetet és az aranyat. Tanuljátok meg, hogy minden gondotokkal Istenhez forduljatok; és amint megtanuljátok a hit értékes leckéit, másokkal is közölni fogjátok. Ily módon állandóan nagyobb tapasztalatra vezethettek másokat.” – *Az Evangélium Szolgái*, 258-259.

Ahogy keresztényi tapasztalatunkban előrehaladunk, néhány dolgot fontos megjegyezni. Pál mondja: „Azért, amiképpen vettétek (angolban: elfogadtátok) a Krisztus Jézust, az Urat, akképpen járjatok Ő benne.” (Kolossé 2:6.) Hogyan fogadtátok először Jézust? Hozzá

mentetek-e nyomorúságotokban, azt megértve, hogy mint bűnös halálbüntetésre voltatok ítélve, amelyből csak Krisztus szabadíthat meg? Amikor elfogadtátok Jézust és hit által megtettétek az első lépést a kereszténység ösvényén, tisztában voltatok azzal, hogy Krisztus nélkül egy lépést sem tehettek? Megragadtátok-e hit által teljes bizalommal, és beláttátok-e, hogy nélküle lehetetlen igazzá válni?

SIKER ÉS EREDMÉNY

Annak érdekében, hogy sikeres és eredményes légy, hogy megtaláld a valódi örömet és az élet értelmét, bízd rá magad teljesen Istenre. Ha elfogadtad Krisztust, menj előre. Minden előrehaladó lépésnél van-e ugyanolyan bizodalomunk, ugyanaz a legtökéletesebb bizalom, megértjük-e érdemtelenységünket, megértjük-e hogy teljesen képtelenek vagyunk a tíz törvény megtartására, hogy szeressük Istenet és embertársaikat, és hogy oly módon étkezzünk, igyunk, ruházkodjunk, beszéljünk, cselekedjünk és éljük életünket ahogyan Isten szeretné? Azért, hogy úgy most, mint a jövőben sikeresek legyünk, nézzünk vissza oda, ahol legelőször megláttuk a fényt, ahol Krisztus vallása valóban munkálkodott életünkben, és úgy járjunk Vele.

Ha keresztényi életünkben sikert értünk el, akkor a fontos dolgokat ne csak kezdetben alkalmazzuk, hanem mindvégig. Jézus az Alfa és az Omega. Bizalommal helyezhetjük egész valónkat az Ő kezeibe úgy kezdetben, mint a végén, és az út minden lépésénél. „Mert részeseivé lettünk Krisztusnak, ha ugyan az elkezdett bizodalmat mindvégig erősen megtartjuk.” (Zsidók 3:14.)

Mielőtt egy napot elkezdenénk, mielőtt másokkal közösségbe kerülnénk, kerüljünk közösségbe Istennel. „Mindenben Krisztus legyen az első az utolsó, és a legjobb. Szemléljétek Őt állandóan és iránta való szeretete-tek naponta mélyebb és erősebb lesz, amint alávetitek a megpróbáltatás

vizsgájának. Ahogyan növekszik Isten iránti szeretetetek, úgy mélyül el és erősödik az egymás iránti szeretetetek is.” – *Boldog Otthon*, 91.

Soha ne mondd önmagadnak: nekem a keresztényi életben lehetetlen sikeresnek lennem és győzőm. Lehetséges, hogy néhány cél nem úgy sikerül, ahogyan eltervezted. Igen, neked meg kell próbálnod újra, mert lehet, hogy Istennek más terve van számodra, ezért soha ne add fel.

„Sokszor mondd: 'Nem tudom megtenni ezt vagy azt.' Pedig tudod, hogy azokat a dolgokat, amelyekről azt mondd, hogy nem tudod megtenni, helyes volna, ha megtennéd. Az ellenség ellen harcolhatsz, de nem a saját erőddel, hanem azzal az erővel, amit Isten mindig készségesen ad számodra. Ha bízol Igéjében, akkor sohasem fogod azt mondani, hogy 'nem tudom megtenni...'” – *Boldog Otthon*, 301.

„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek” (Márk 9:23). A hit köt össze a mennyel, ez ad erőt, hogy megbirkózzunk a sötétség erőivel. Krisztusban Isten gondoskodott eszközökről minden bűnös jellemvonásunk féken tartására, hogy ellent tudjunk állni bármilyen erős kísértésnek. Sokan úgy érzik, nincsen hitük, és ezért távol maradnak Krisztustól. Az ilyen gyámoltalanok méltatlanságukban vessék alá magukat az irgalmas Megváltó kegyelmének. Ne önmagukra, hanem Krisztusra nézzenek, aki meggyógyította a betegeket és kiűzte a démonokat, amikor az emberek között járt, az ma is ugyanaz a hatalmas Üdvözítő. A hit Isten igéje által jó. Ragadd meg ígését: „Aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (János 6:37). Vesd magad lábához és kiáltsd: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Márk 9:24). Ha ezt cselekszed, sohasem veszthetsz el, soha.” – *Jézus Élete*, 362-363.

„Látszólag nincs tehetetlenebb, valójában mégis legyőzhetetlenebb, mint az a lélek, aki érzi semmisségét, és teljesen a Megváltó érdemeiben bízik. Ima, valamint Isten Igéjének

tanulmányozása által, és mert hiszi, hogy Isten állandóan jelen van, a leggyengébb ember is kapcsolatban lehet az élő Krisztussal, aki fogja kezét, és soha nem eresztí el.” – *A Nagy Orvos Lábnymán, 120.*

ÖSSZEGZÉS

Mi mindnyájan sikeresek akarunk lenni életünkben. A mai elfoglalt világban az emberiség hajszolja a sikert a műveltségben, a pénzügyekben és az önfejlesztésben. Ebben a környe-

zetben a keresztény ifjúság könnyen felcseréli a fontossági sorrendet és elfelejti Istent az első helyre tenni. Bár a szülők gyermekeiknek a legjobbat akarják, a szülők akaratlanul is bátoríthatják a rossz fontossági sorrendet gyermekeikben. Az oktatás és a takarékos pénzügyi gazdálkodás fontos dolgok, de nem a legfontosabbak. Ne felejtjük el, hogy valódi sikert csak a fizikai, szellemi és az erkölcsi erők harmonikus fejlesztése eredményezhet. Jézus így szól hozzánk ma: „Keressétek először Isten

országát és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek.”

Isten segítsen és vezessen bennünket, ezen imánapi felolvasásaink tanulmányozásában. Gondosan mérlegeljük fontossági sorrendünket, és tanuljuk meg magunkat rábízni Istenre, minden tetteinkben, ügyleteinkben és életünk tervezésében. Soha ne felejtkezzünk el Zsoltárok 37:5. versének szavairól: „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti.”

2008. december 7. vasárnap

Az alap

Írta: Davi P.Silva

„Valaki azért hallja én tőlem e beszédeket, és megcselekszi azokat, hasonlítom azt a bölcs emberhez, aki a kősziklára építette az ő házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; de nem dőlt össze: mert a kősziklára építetett. És valaki hallja én tőlem e beszédeket, és nem cselekszi meg azokat, hasonlatos lesz a bolond emberhez, aki a fövényre építette házát: És ömlött az eső, és eljött az árvíz, és fújtak a szelek, és beleütköztek abba a házba; és összeomlott: és nagy lett annak romlása.” – Máté 7:24-27.

A hegyi beszédének végén

Jézus megvilágította mely tényezőket döntőek ahhoz, hogy valaki győztes vagy vesztes legyen ezen és az eljövendő életre vonatkozó előkészületében. Minden attól függ, hogy milyen alapra épül a lelki ház.

A SZIKLÁRA ÉPÍTENI

Az épület biztonsága mindig

Nekünk komolyan meg kell fontolni ezt a három pontot: Krisztushoz kell mennünk, hallgatni az Ő igéjét, és kivitelezni azt a gyakorlatban.

a jó és szilárd alaptól függ. A hegyi beszédben Isten országáról beszélt Krisztus. Megmagyarázta Isten országának alapelveit, és azt, hogy miként válhatnak a bűnösök ezen ország polgáraivá. Beszédének végén Krisztus világossá tette, hogy senki sem fektethet le szilárd

alapot az ő jelleméhez hacsaknem Krisztus szavaira épít. Továbbá érthetővé tette, hogy nem elég ha valaki csak hallgatója, hanem cselekvője is kell legyen az Ő igéjének.

Lukács néhány fontos kifejezést ad ehhez az ábrázoláshoz, amikor leírja Krisztus szavait: „Valaki én hozzám jó és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló. Hasonló valamely házépítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és kösziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kösziklán épült. Aki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földön építette házát fundamentom nélkül: a melybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.” (Lukács 6:47-49.)

Három fontos lépés van megemlítve ebben a példázatban:

1. Valaki én hozzám jön
2. Hallgatja beszédeimet
3. Megcselekszi azokat

Nekünk komolyan meg kell fontolni ezt a három pontot: Krisztushoz kell mennünk, hallgatni az Ő igéjét, és kivitelezni azt a gyakorlatban. Jakab apostol követi ugyanezt a gondolatmenetet, amikor megerősíti, hogy: „Az ígének pedig megtartói legyetek és ne csak hallgatói, megszálván magatokat. Mert ha valaki hallgatója az ígének és nem megtartója, az ilyen hasonlatos ahhoz az emberhez, aki tükörben nézi az ő természet szerinti ábrázatát: Mert megnézte magát és elment, és azonnal elfelejtette, milyen volt. De aki belenéz a szabadság

tökéletes törvényébe és megmarad mellett, az nem feledékeny hallgató, sőt cselekedet követője lévén, az boldog lesz az ő cselekedetében.” (angolban: az áldott lesz abban, amit ő tesz). (Jakab 1:22-25.)

KRISZTUS IGÉJE, AZ Ő TÖRVÉNYE – A BIZTOS ALAP

Pál a Korinthusbeli hívőkhöz írt levelében biztosít bennünket arról, hogy csak Krisztus az egyedüli igaz alap: „Az Istennek nékem adott kegyelme szerint, mint bölcs építőmester, fundamentomot vettem, de más épít reá. Kiki azonban meglássa mimódon épít reá. Mert más fundamentomot senki nem vethet azon kívül, a mely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (1Korinthus 3:10-11.)

Az Efézusbelieknek Pál apostol ezt írta: „Azért immár nem vagytok jövevények és zsellérek, hanem polgártársai a szenteknek és cselédei az Istennek, Kik fölépítettetek az apostoloknak és prófétáknak alapkővén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus, Akiben az egész épület szép renddel rakattatván, nevedik szent templommá az Úrban; Akiben ti is együtt építettetek Isten hajlékává a Lélek által.” (Efézus 2:19-22.)

„Akik hisznek, azoknak Krisztus a biztos alap. Erre az élő Kőre egyaránt építhetnek zsidók és pogányok. Elég nagy mindenki számára és elég erős, hogy az egész világ súlyát és terhét viselje.” – *Apostolok Története*, 121.

Timóteusnak, az ő szolgatársának írt levelében Pál így figyelmeztet: „Azoknak, akik gazdagok e világon, mondd meg, hogy ne fuvalkodjanak fel, se ne reménykedjenek a bizonytalan gazdagságban, hanem az élő Istenben,

aki bőségesen megad nekünk mindent a mi tápláltságunkra; Hogy jót tegyenek, legyenek gazdagok a jó cselekedetekben, legyenek szíves adakozók, közlők, Kincset gyűjtvén magoknak jó alapul a jövőre, hogy elnyerjék az örök életet.” (1Timótheus 6:17-19.)

„Mindazáltal megáll az Istennek erős fundamentoma, melynek pecsége ez: Ismeri az Úr az övéit, és álljon el a hamisságtól minden, aki Krisztus nevét vallja.” (2Timótheus 2:19.)

„A jellemfejlesztés tulajdonképpen talapzata minden nemzetekben és minden országban ugyanaz: Isten Igéjének alapelvei. Egyetlen megbízható és biztos irányelv: cselekedni azt, amit Isten mond. „Az Úrnak rendelesei helyesek” és „aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké.” (Zsoltárok 19:9; 15:5.) Az apostolok, koruk tanai ellen, Isten Igéjével szálltak szembe. „Mert más fundamentumot senki nem vethet azon kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus.” (1Korinthus 3:11.) – *Apostolok Története*, 328.

„Isten az élet tökéletes szabályát állította fel számunkra szent törvényében. Kijelentette, hogy a törvény követelményei, utolsó pontig, minden emberre kiterjednek, a világ végezetéig. Krisztus azért jött, hogy ezt a törvényt naggyá és dicsővé tegye; kimutatta, hogy talapzata: szeretet Isten és felebarátunk iránt; hogy az ember erkölcsi kötelességeinek foglalata: engedelmeskedni szabályainak. Isten törvénye iránti engedelmeségről Ő maga adott nekünk példát, életével. A hegyi beszédben pedig kifejtette, hogy a törvény követelményei túlmennek a külső cselekedeteken, kiterjednek a gondolatokra, sőt a szándékokra

is.” – *Apostolok Története*, 347.

Péter apostol szintén úgy beszél Krisztusról, mint az egyedüli biztos alapról, és felidéz egy nagyon fontos tényt az első templom történetéből: „Akihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, Ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által. Azért van meg az Írásban: Ímé szegletkővet teszek Sionban, amely kiválasztott, becses; és aki hisz abban, meg nem szégyenül. Tisztesség azért néktek, akik hisztek; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szegletnek fejevé és megütközésnek kövévé s botránkozásnak sziklájává;” (1Péter 2:4-7.)

Az előbb idézett versekben: „Péter itt olyan szólásmódot használt, melyet a papok jól ismertek. A próféták beszéltek a megvetett kőről, és Krisztus maga is mondotta egyszer, amikor a papokhoz és vénekhez szólt: 'Sohasem olvastátok-e az írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek feje; az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt. Annakokáért mondom néktek, hogy elvétetik töletek az Istennek országa, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcsét. És aki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik reá, szétmorzsolja azt.' (Máté 21:42-44.)” – *Apostolok Története*, 44.

„A megvetett kő jövendölésének felidézésével Krisztus Izrael történetének egy valóságos eseményére utalt. Az eset az első templom építésével kapcsolatos. Különösen időszerű volt Krisztus első eljövetelekor, és különleges

erővel kellett volna hatnia a zsidókra, de számunkra is tartogat tanulságot. Mikor Salamon templomát építették, az alapokhoz és a falakhoz szükséges hatalmas köveket már a bányában tökéletesen kifaragták, majd az építkezés helyszínére hozták. Szerszám nem érintette többé őket, a munkásoknak csak a helyükre kellett rakniuk a köveket. Hoztak az alapozáshoz egy követ, melynek rendellenes mérete és különleges alakja volt, a munkások nem találtak neki helyet, nem akarták elfogadni. Bosszantotta őket, hogy felhasználatlanul hever az útjukban. Hosszú ideig elvetett kő maradt. Ám amikor a munkások a sarkot akarták kialakítani, sokáig kerestek egy elég nagy méretű, erős, megfelelő alakú követ, mely elbírja a ránehezülő hatalmas súlyt. Ha megfontolatlanul választanak követ erre a fontos helyre, az egész épület biztonsága veszélybe került volna. Olyan követ kellett találniuk, mely ellenáll a napnak, a fagnak, a viharoknak. Időközben több követ is kiválasztottak, de ezek a hatalmas súly nyomása alatt darabokra hullottak. Más kövek nem bírták ki a hirtelen légköri változások próbáját. Végül a figyelem a rég elvetett kőre terelődött. Kinn állt a szabadban napon és viharban, de a legkisebb repedés sem látszott rajta. Az építők megvizsgálták ezt a követ. Egy kivétellel minden próbát elvégeztek. Ha kibírja az óriási nyomást, elhatározták, hogy ezt a követ választják. Elvégezték a próbát. A követ elfogadták, kijelölt helyére tették, s úgy találták, hogy pontosan odaillik. Prófétikus látomásban Ésaías megértette, hogy ez a kő Krisztust jelképezi. Így szól:

„A seregek Urát: Őt szentel-

jétek meg, Őt féljétek, és Őt rettegjétek! És Ő néktek szenthely léssen; de megütközés, köve és botránkozás sziklája Izrael két házának, s tör és háló Jeruzsálem lakosainak. És megütköznek közöttük sokan, s elesnek és összetöretnek; törbe esnek és megfogatnak!” (Ésaías 8:13-15). Ésaías prófétai látomásban látja Krisztust az első adventkor, ahogy kiállja azokat a próbákat, kísértéseket, melyeknek alávetették a Salamon templomának fő szegletkővet, a jelképet. „Ezért így szól az Úr Isten: Ímé, Sionban egy követ tettem le, egy próbakövet, drága szegletkövet, erős alappal, aki benne hisz, az nem fut!” (Ésaías 28:16).

Isten végtelen bölcsességgel választotta ki az alapkövet, s maga fektette azt le. Erős alapnak nevezi. Az egész világ ráhelyezheti terheit, bánatát, mindent elbír. Tökéletes biztonsággal építhetnek Reá. Krisztus a „próba-kő”. Sohasem okoz csalódást azoknak, akik bíznak Benne. Ő minden próbát kiállt. Elhordozta Ádám bűnének terhét, utódainak vétkeit, és felettébb győztesként került ki a gonoszság erőivel vívott küzdelemből. Elhordozta a terhet, melyet a megtérő bűnösök Reá vetettek. Krisztusban enyhülést talál a vétkes szív. Ő az erős alap. Aki Reá támaszkodik, az tökéletes biztonságban nyugszik...

A hívőknek Krisztus az erős alap. Ezek azok, akik a Sziklára esnek, és szétzúzódnak. Ők képviselik a Krisztusba vetett hitet és alárendelődést. A Sziklára esni és szétzúzatni annyi, mint feladni önigazultságunkat, s egy gyermek alázatával járulni Krisztushoz, vétkeinket megbánva, úgy, hogy hiszünk megbocsátó szeretetében. Ugyancsak hit és engedelmesség által épülünk fel Krisztuson, mint

Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szépítenek, mégsem lehetnek „élő kövek”, mert nincsenek összeköttetésben Krisztussal.

fundamentumunkon.

Erre az élő köre zsidók és pogányok egyaránt építhetnek. Ez az egyetlen alap, melyre biztosan építhetünk. Mindenki számára elég széles; elég erős, hogy elhordozza az egész világ súlyát, terhét. A Krisztussal, az élő kővel fenn tartott kapcsolat által mindenki élő kővé válik, aki erre az alapra épít. Sokakat saját erőfeszítéseik faragnak, fényeznek, szépítenek, mégsem lehetnek „élő kövek”, mert nincsenek összeköttetésben Krisztussal. E nélkül a kapcsolat nélkül senki sem tartatik meg. Ha Krisztus élete nincsen bennünk, nem állhatunk meg a kísértés viharában. Örök biztonságunk attól függ, erős alapra építkezünk-e. Ma tömegek építenek meg nem próbált alapra. Ha ömlik az eső, tombol a vihar, eljön az ár, házuk összeomlik, mert nem az örök Sziklára, a fő szegletköre, Krisztus Jézusra alapozták.

„Akik engedetlenek lévén, megütköznek az igében” (1Péter 2:8), azoknak Krisztus a megütközés sziklája. Viszont „a kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szegeletnek fejévé” (1Péter 2:7). A megvetett kőhöz hasonlóan földi küldetése során Krisztusnak is mellőzést, visszaéléseket kellett elviselnie. „Utált és az emberektől elhagyott volt, fájdalmak férfja és betegség ismerője! [...] utált volt; és nem gondoltunk vele” (Ésaiás 53:3). Ám közeleg az idő, amikor megdicsőül. A halálból történt feltámadása „hatalmasan Isten Fiának” jelentette ki Őt (Róma 1:4). Második eljövetelekor ég

és föld Uraként fog megnyilatkozni. Akik most meg akarták feszíteni, majd felismerik nagyságát. A megvetett kő a világegyetem előtt válik szegletkövé...

Az ember szembehelyezkedik Istennel, és minden, ami üdvösségét szolgálná, pusztulását okozza. Minden halált hoz, amit Isten életre rendelt. A zsidók megfeszítették Krisztust - ezzel magukra vonták Jeruzsálem pusztulását is. A Kálvárián kiomlott vér reájuk

***A Sziklára
esni és szétzúzatni
annyi, mint feladni
önigazultságunkat,
s egy gyermek
alázatával járulni
Krisztushoz,
vétkeinket megbánva,
úgy, hogy hiszünk
megbocsátó
szeretetében.***

nehezedett, és pusztulást hozott nekik ezen a világon és az eljövendőre nézve is. Az lesz a végső nagy nap, amikor az ítélet kitöltetik Isten kegyelmének visszautasítóira. Krisztus, a megütközés köve bosszúálló hegyként fog megjelenni nekik. Arcának dicsősége, ami élet az igazaknak, emésztő tűz lesz a gonoszoknak. Az elutasított szeretet, a megvetett kegyelem miatt a bűnös el fog pusztulni.” – Jézus *Élete*, 502-505.

A HOMOKRA ÉPÍTVE

Egy különösen veszélyes

sziklán Anglia délnyugati tenger partján áll az Eddystone Világítótorony. A jelenlegi épület már a negyedik világítótorony, amely erre a veszélyes helyre épült. Az első világítótoronyot fából építették 1696-1699-ig. Ennek a tervezője Henry Winstanley annyira biztos volt az épület szilárdságában, hogy olyan erős viharra vágyott amilyen még nem volt ott soha azelőtt. Minden bizodalma romba dőlt a világítótoronnyal és az életével együtt, ugyanis 1703-ban akkora vihar pusztított azon a területen, amely mindent elsöpört. Csak a csupasz kőszikla maradt meg.

Mint ahogy ezen világítótorony építész is, sokan reményüket a bizonytalan alapra helyezik, amik az emberi érdekek, ambíciók, elgondolások, találmányok, kifogások és képzelgések. Ezek az építések a saját pusztulásukat választják.

Az isteni figyelmeztetés nagyon időszerű most is János apostolon keresztül. „Ne szeressétek a világot, se azokat, amik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból. És a világ elmúlik, és annak kívánsága is; de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad örökké.” – 1János 2:15-17.

Kedves Ifjúság, Jézus arra számít, hogy az ő hadseregének katonái lesztek, azáltal, hogy aktívan résztvesztek az Ő igéjének széthintésében és jellemének bemutatásában. Készek vagytok válaszolni az Ő hívására? Az Úr kegyelmezzon, hogy igenlő legyen a válasz!

Növekedés és Erő

Írta: Dorival N. Dumitru

ÉLET AZ EGYEDÜLI FORRÁSBÓL

Egy híres művész, amikor csodálta a saját elkészült munkáját, ami Mózeszt formálta meg szoborban, annyira áthatotta elbizakodottsága, hogy így kiáltott fel a szoborhoz: Parla! (jelentése: Beszélj!) Természetesen a szobor élettelen maradt. Ez nem is történhetett másképpen. A nagyhírű tehetséges művésznek nem volt hatalma arra, hogy életre keltse az ő alkotását.

„Csakis az Istentől adományozott életközvetítése által nyerhetnek a növények és állatok életet.” – Jézushoz Vezető Út, 67. Az emberi ügyesség és bölcsesség még a legkisebb tárgyat sem tudja életre kelteni. Ahogyan az érzékelhető világban van, úgy van lelki téren is; egyetlen forrásból származik az élet mindenféle megnyilvánulása: Istentől az élet Megteremtőjétől. Jézus Krisztus is megerősíti: „Én vagyok az... élet” és János, a szeretett tanítvány, tanúsítja: „Ő benne vala az élet, és az élet vala az emberek világossága.” (János 14:6; 1:4.)

Lelkileg „holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt”, ezért felülről szükségünk van az új élet leheletére. „Hasonlóképpen csakis az Istentől származó élet által foganhat lelki élet a szívben. Ha az ember „nem születik lélektől” (János 3:3.) nem lehet részese a Krisztusban való életnek.” – Jézushoz Vezető Út, 67.

A NÖVEKEDÉS BIZONYOS FELTÉTELEKHEZ KÖTÖTT

„A növekedésnek is ugyanaz a törvénye, mint az életnek.” – Jézushoz Vezető Út, 51. A növények és állatok azáltal növekednek, hogy felveszik és felhasználják azokat az életelemekeket, amelyeket Isten biztosított erre a célra. A lelki érettség, a keresztyeni jellem fejlesztése szintén lehetséges mindenki számára. De csak azok nyerhetik el, akik figyelmesen követik Isten utasításait.

Ha állandóan szemünk előtt tartjuk az Isten által létrehozott alapelveket, amelyek a fizikai életre vonatkoznak, akkor az megőrizhető és megfelelően növekedhet. Ezek általában úgy ismertek, mint az egészség nyolc törvénye. Ezek a következők: táplálkozás, testmozgás, víz, napfény, mértékletesség, friss levegő, pihenés és bizalom Istenben.

Kihangsúlyozva annak fontosságát, hogy naponként szem előtt tartjuk ezt a nyolc alapelvet, biztosan mondhatjuk: „Tartsd be ezt a nyolc alapelvet és élni fogsz.” Azokhoz szabályszerűen ragaszkodva – legalább fizikailag – nagyon jól fogunk élni örövendve egy jó életminőségnek, egészen a csecsemőkortól az időskorig.

A lelki növekedés vonatkozásában vegyük fontolóra a következő ihletett gondolatot: „A kisgyermek, éppúgy mint a növény, csak a szükséges életerő, a levegő, a napfény és

**Megfelelő gyakorisággal
és élénkséggel végezzük-e
a lelki mozgásunkat
ahhoz, hogy megőrizzük
lelkierőnket?**

táplálék által növekedik. A természet ezen adományai éppoly áldásos hatással vannak a növény- és állatvilágra, mint Krisztus azokra, akik benne bíznak. Számukra Ő az „örök világosság” (Ésaiás 60:19); a „nap és paizs” (Zsoltárok 84:12). Olyan Ő népének, „mint a harmat” (Hóseás 14:6). Úgy száll alá, „mint eső a rétre, mint zápor, amely megöntözi a földet” (Zsoltárok 72:6). Ő az élet vize, „az Istennek kenyere, amely a mennyből száll alá, és életet ad a világnak” (János 6:33). – *Jézushoz Vezető Út*, 45.

Növekedni, vagy nem növekedni ami nem választható, ha mi Isten királyságába akarunk jutni. Ahogyan a természet világában is, ha a növény megáll a növekedésben, akkor pusztulásra van ítélve, ugyanígy van a lelki életben is. Növekednünk kell Isten ismeretében, vagy elveszítjük az örök életet. (János 17:3.) Gyarapodnunk kell a felülről jövő bölcsességben, vagy Sátán fog legyőzni bennünket az ő csalárdságával. (2Korinthus 2:11.) Feltétlenül az a szükséges, hogy megfelelően fejlődjünk és teremjük a lélek gyümölcsseit, különben nem leszünk Isten gyermekeinek elismerve. (Máté 7:20.)

Most feltehetitek a kérdést: Miért mulasztják el oly sokan az egészséges lelki növekedés megtapasztalását, és hasonlóak azokhoz a növényekhez, amelyeket túl messze ültettek napfény és víz áldásaitól? Ez azért van, mert szándékosan nem fogadják el Krisztus jelenlétének lelki áldásait és nem követik az Ő példáját.

„Valamint a virágok a nap felé fordulnak, hogy mindent megvilágító sugarai szépségüket és arányosságukat tökéletesbítsék, hasonlóképpen kell nekünk is az Igazság Napja felé fordulni, hogy ránk ragyogjon a mennyei fény, és jellemünk hasonlóbbá legyen Krisztushoz.” – *Jézushoz Vezető Út*, 45.

„Bizony, bizony mondom néktek: Ha nem eszitek az ember Fiának

testét és nem isszátok az ő vérét, nincs élet bennetek. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, örök élete van annak, és én feltámasztom azt az utolsó napon. Mert az én testem bizony étel és az én vérem bizony ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretem, az énben nem lakozik és én is abban” (János 6:55-56).

„Krisztus testét enni és vérét inni annyit jelent, mint elfogadni Őt személyes Megváltónak, hinni, hogy megbocsátja bűneinket, Benne teljességre jutunk. Ha szeretetét szemléljük, abban lakozunk, abból iszunk, természetének részesévé válhatunk. Ami az étel a testnek, annak kell lennie Krisztusnak a lélek számára. Az étel nem segít rajtunk, csak ha megesszük, és ha lényünk részévé válik. Így Krisztus sem érték számunkra, ha nem ismerjük el személyes Megváltónak. Az elméleti tudás nem használ nekünk. Vele kell táplálkoznunk, be kell fogadnunk Őt szívünkbe, és így élete a mi életünké válik. Hozzá kell idomulnunk szeretetéhez, kegyelméhez.” – *Jézus Élete*, 324-325.

AZ ERŐ MINDENKI SZÁMÁRA ELÉRHETŐ

Az erőnek csak egyetlen forrása létezik, amely nem szárad ki sohasem. Ésaiás írja: „Hát nem tudod-e és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? nem fárad és nem lankad el; végére mehetetlen bölcsesége! Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. Elfáradnak az ifjak és meglankadnak, megtántorodnak a legkülönbek is; De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!” (Ésaiás 40:28-31.)

Milyen sok azon hitvallók száma, akik hosszú évek után feladják hitüket és megtagadják múltbeli tapasztalataikat. Ez nagyon szomorú, de elkerülhető. Milyen különbség

volt látható Izrael két királya Saul és Dávid között? Saul egy sikeres kezdet után (1Sámuel 10:10-11; 15:17.) úgy végezte be életét, hogy elvesztette Krisztussal való kapcsolatát és egy halottidézőhöz ment tanácsért. (1Sámuel 28:5-7.) Ezzel teljesen ellentétben, Dávid Istenben bízott és tanúsíthatta: „Az Isten, aki felövez engem erővel, és tökéletessé teszi utamat.” (Zsoltárok 18:33.) Ő megerősítette: „Az Úr az én kősziklám, várom és szabadítóm, az én Istenem, az én kősziklám, Ő benne bízom, az én pajzsom, üdvösségem, menedémem.” (Zsoltárok 18:3.)

Tanulság számunkra, hogy: „Mikor a szív megosztott, mikor főképp a világ dolgaival törődik, és csak keveset az Isten ügyeivel, akkor nem tud különösebben a lelki erőnk megnövekedni. Világi vállalkozások kötik le gondolataink oroszlánrészét, azok szipolyozzák ki az erejét. Ezért ebben az irányban erősödik, hogy erre kössön le több és több érdeklődést és ragaszkodást, másrészt kevesebb és kevesebb erőt tartalékol arra, hogy azt Istennek szentelje. Lehetetlenség virágzó lelkiéletet élnünk, amíg az ima nem köti le különösen elménket. A családi vagy nyilvános ima magában nem elég. A titkos ima rendkívül fontos, magányunkban kitárjuk lelkünket Isten vizsgáló szemé előtt, és magunk is szemügyre vesszük minden indítóokot. Titkos ima. Mennyire becses ez. Lelkünk Istennel társalog... Édes és maradó lesz Isten légköre, mely tőle árad, aki titkon lát, s akinek füle nyitva van, hogy megfeleljen a szívből fakadó könyörgésre. Lelkünk a nyugodt őszinte hit által közösséget tart fenn Istennel, s magába gyűjti a fény isteni sugarait, hogy megerősítse és fenntartsa azt, hogy el tudják viselni Sátán támadásait. Isten az erősségünk.” – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 189-190.

A természet világából egy újabb tárgyilagos leckét kaphatunk. A fizikai erő mindig arányos az izmoknak adott feladat mennyiségével. Ha

Mikor a szív megosztott, mikor főképp a világ dolgaival törődik, és csak keveset az Isten ügyeivel, akkor nem tud különösebben a lelki erőnk megnövekedni.

elhanyagoljuk a folyamatos mozgást, akkor az izmok egyre gyengébbek és gyengébbek lesznek, és a valaha erős test nem lesz képes elvégezni többé ugyanazt a feladatot. Megfelelő gyakorisággal és élénkséggel végezzük-e a lelki mozgásunkat ahhoz, hogy megőrizzük lelkierőnket?

Vegyük fontolóra ezeket az ihletett kijelentéseket: „Isten megparancsolja: Kelj fel és világosodjál! (angolban: ragyogtasd világosságodat). Most, éppen most, minden hívő lélek tanulmányozza, hogy megértse Krisztus szavait: „Ti vagytok a világ világossága” (Máté 5:14.) Nincs most idő arra, hogy gyengévé és bátortalanná váljunk. Ellenben itt az ideje annak, hogy minden lélek alázza meg az ő szívét Isten előtt hibái és bűnei bevallásában, és várjon az Úrra, hogy lelki ereje megújíthassa őt.” – *Special Testimonies, Series B, No. 10, p. 5.*

Ezen lelki gyakorlatok által – mint a bűneink alázatos megvallása, és a gyermekies bizalom Isten kegyelmében és segítségében – felkészültek leszünk arra, hogy egyénileg megálljunk, mint Jézus Krisztus bátor katonái. „Isten hűséges parancsolat tartó népe napról napra felkészültebb lesz arra, hogy világosságát szétsugározza és ragyogtassa a világ erkölcsi sötétségében, amely gyorsan megtölti az ő gonoszságának poharát, és olyanná válik, mint a Noé napjaiban volt. Ismerve az időt, minden lehetséges eszközt vessünk be a Krisztusért való missziómunkában. A harmadik angyal üzenetében hívők nagy célja az kell legyen, hogy minden erejüket és energiájukat használják fel Isten ügyében.” – *Special Testimonies, Series B, No. 10, p. 5.*

„Jézus egész földi élete során lelkiismeretes és kitartó munkás volt. Sokat várt el, tehát sokra vállalkozott. Miután megkezdte szolgálatát, kije-

lentette: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, Aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik” (János 9:4). Jézus nem menekült a gondoktól és a felelősségtől, mint sok állítólagos követője. Sokan épp azért gyengék és alkalmatlanok, mert mindenáron kerülnek a fegyelmezést. Lehetnek értékes és szeretetre méltó tulajdonságaik, de tehetetlenek és csaknem hasznavehetetlenek, ha nehézségekkel kerülnek szembe, vagy akadályokat kell legyőzniük. A Jézusban megnyilvánuló határozottságot és erőt, jellemének megbízhatóságát és szilárdságát ugyanazzal a neveléssel mi is kifejleszthetjük, amivel Ő tette. Az a kegyelem, amelyet Ő elnyert, a miénk is lehet.” – *Jézus Élete, 52.*

EGY LECKE A BONSZÁJTOKTÓL

A 20. Generál Konferencia ülésén Koreában, a helyi testvérek egy kirándulást szerveztek részünkre. A egyik hely, melyet meglátogattunk, egy kert volt. A kertészek által kifejlesztett művészetet bonszajtnak (japán törpefa) nevezik. Különböző fákat láttunk, némely közülük több mint 500 éves volt. Voltak olajfák, alma és körtefák, melyek már több mint 100 évesek voltak, és még mindig életerősek és gyümölcsstermők voltak! Nagyon megdöbbenő volt, hogy mind meg voltak fosztva a normális növekedéstől, ugyanis a bonszaj művészet abból áll, hogy a kertészek életben tartják a fákat, de nem engedik azokat növekedni.

Van e hasonló tapasztalat a lelki életben is? Figyeljük meg az ihletett szavakat: „Jól futottatok; kicsodagátolt meg titeket, hogy ne engedelmeskedjete az igazságnak?” (Galata 5:7.)

Galáciában volt egy gyülekezet ahol annak tagjai erőteljesen védték a saját ismereteiket. Ők hasonló gyümölcsöt teremtek, mely saját szemekben tökéletesnek látszott, de meg volt fosztva a normális növekedéstől. Pál apostol írta: „A körülmetélkedés semmi; a körülmetéletlenség is semmi, hanem Isten parancsolatainak megtartása.” (1Korinthus 7:19.) Ezenfelül, a helyes szándékok gyümölcse a folytonos engedelmesség: „Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés nem ér semmit, sem a körülmetéletlenség, hanem a szeretet által munkálkodó hit.” (Galata 5:6.)

Miért voltak a Galatabeliek megátolva lelki tapasztalataikban? A nekik adott figyelmeztetés elmondja, hogy miért. „Ennyire esztelenek vagytok? Amit Lélekben kezdtetek el, most testben fejeznétek be?” (Galata 3:3.) Milyen eredménye lett ennek? „Elszakadtatok Krisztustól, akik a törvény által akartatok megigazulni, a kegyelemből kiestetek.” (Galata 5:4) Hogyan volt ez megállapítható? Mi volt a bizonyítéka annak, hogy ők a kegyelemből kiestek? „Ha pedig egymást marjátok és faljátok, vigyázzatok, hogy egymást fel ne emésszétek.” (Galata 5:15) Végül hogyan juthattak volna vissza a helyes állapotba? „Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek.” (Galata 5:16)

„Mert ti szabadságra hívtatok atyámfiai; csakhogy a szabadság ürügy ne legyen a testnek, sőt szeretettel szolgáljatok egymásnak. Mert az egész törvény ez egy igében teljeseedik be: Szeresd felebarátodat, mint magadat.” (Galata 5:13-14.)

„Akik Isten munkatársaivá válnak növekedni fognak erkölcsi és lelki erőben, míg azok, akik idejüket és energiájukat arra szentelik, hogy magukat szolgálják, eltörpülnek, elsorvadnak és meghalnak. Keresztény nők, az ifjúság, a középkorúak és az idősebbek, mind kivethetik részüket Isten jelen időre szóló munkájából.

Bekapcsolódva ezen munkába, amint lehetőségük van rá, olyan tapasztalatban lesz részük, mely önmaguk számára lesz a legértékesebb. Növekedni fognak a kegyelemben, elfelejtkezve az énről. Az értelmet ezen irányban képezve megtanulják, hogyan hordozzanak terheket Jézusért, és a szolgálat áldásossága megvalósul életükben. Hamarosan el fog jönni az az idő, amikor ők „könnyhullatással vetnek, vigadozással aratnak majd.” (Zsoltárok 126:5.) – *The Signs of the Times*, 1886. szeptember 16.

„Mert a test a lélek ellen törekszik, a lélek pedig a test ellen; ezek pedig egymással ellenkeznek, hogy ne azokat cselekedjétek, amiket akartok. Ha azonban a Lélektől vezéreltetek, nem vagytok a törvény alatt.” (Galata 5:17-18.)

Ez az intés egy atyafinak szólt:

„Mindig készségesen adakozol, magadat azonban magadnak tartogatod. Nem érzed arra hivatottnak magad, hogy olyan áldozatokat hozzál, amelyek gonddal-bajjal, törődéssel járnak, nem él benned készség arra, hogy bármilyen munkát elvállalj Krisztusért, még ha annyira szerény legyen is az. Isten újra meg újra megjárhatja veled ezt az utat, míg csak alázatos szívvel és lecsillapodott gondolkodással el nem viseled a próbát, melyet Ő reád mér, míg csak teljesen az Ő szolgálatára és munkájára nem szenteled magadat. Akkor majd halhatatlan életet nyerhetsz. Teljesen felnőtt ember lehetsz a Krisztus Jézusban vagy pedig lelkileg olyan törpe, aki sohasem vív ki győzelmeket. Testvérem, melyiket választod? Hajlandó vagy-e a magad megtagadásának és önfeláldozásának életét élni, jókedvvel és örömmel végezve feladatodat, tökéletesítve keresztény jellemedet, előretörve a hervadhatatlan örökségért? Vagy magadért akarsz talán élni, s elveszíteni a mennyet? Isten nem hagy gúnyt űzni magából, Krisztus nem fogad el megosztott szolgálatot. Az Úr mindenedet kéri.

Ha bármit visszatartasz, akkor már nem ütöd meg a mértéket. Hiszen Ő végtelen áron vásárolt meg és elvárja, hogy amid csak van, mindent ajánlj föl szíves-készséges áldozatul. Ha életedet és szívedet teljesen neki szenteled, akkor majd hit foglalja el a kétségek helyét, a bizalmatlanság és hitetlenség helyét pedig bizalom.” – *Bizonyságtételek*, 4. kötet, 214.

„Szeretteim, kérlek titeket, mint jövevényeket és idegeneket, tartóztassátok meg magatokat a testi kívánságoktól, amelyek a lélek ellen vitézkednek; Magatokat a pogányok közt jól viselvén, hogy amiben rágalmaznak titeket mint gonosztévőket, a jó cselekedetekből, ha látják azokat, dicsőítsék Istent a meglátogatás napján.” (1Péter 2:11-12.)

„Teljesítjük-e minden kötelességünket? Fejlődünk-e úgy ahogyan kellene? Nem jutottunk messzebb minthogy találkoztunk a fejlődési munkának szükségességével? Ne légy lelki törpe. Szeretünk kisgyermekkel találkozni és figyelni gyermekiességüket, azonban visszataszító volna ha megállnának a fejlődésben két éves korukban. Így kell növekednie a keresztényeknek is. Válg hasonlóvá Krisztushoz és ne deformálódjál el. Érezd igazán azt, mintha Krisztushoz volnál kapcsolódva.” – *The Upward Look*, p. 147.

Számíthat rád az Úr?

„Ha én bennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek. Abban dicsőítetik meg az én Atyám, hogy sok gyümölcsöt teremjétek; és legyetek nékem tanítványaim.” (János 15:7-8.)

„Ha akarátod teljesen alárendeled a Megváltónak, akkor egy minden erőt és uralmat felülmúló magasztos hatalommal egyesülsz. Akkor az állhatatossághoz felülről fogsz erőt nyerni és így állandóan átadva magad Istennek, képes leszel új életet, a hitnek életét élni!” – *Jézushoz Vezető Út*, 48.

„Krisztusban erőt és kegyelmet nyerhetünk, melyet Isten szolgálá-

lattevő angyalai minden egyes hívő léleknek készek vinni! Senki sem olyan bűnös, hogy Jézusban, ki érte meghalt, ne nyerhetne erőt, tisztaságot és igazságosságot.” – *Jézushoz Vezető Út*, 53-54.

Igenis nyerhetsz, a Krisztusba vetett, egyszerűen munkálkodó hit által, több lehetsz mint győztes. Részesévé válhatsz azon életnek, amely itt megkezdődik és az örökkévalóságon át tart. Csak kövesd Dávid példáját, az Isten szíve szerint való királyét, és majd örökkön örökké dicsőíteni fogod az Urat Dáviddal együtt, Jézus jelenlétében. Jézus hív téged: „Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha én bennem maradtok.” (János 15:4)

Az Úr megadja ennek a magyarázatát: „Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (János 15:5)

„Reményetek nem önmagatokban, hanem Krisztusban van. Gyengeségeket kiegészíti az Ő ereje, tudatlanságotokat az Ő bölcsessége, és törekenységeket az Ő maradandó szilárdsága. Azért ne magatokra, hanem Krisztusra nézzetek. Foglalkozzanak gondolataitok az Ő szeretetével, és jellemének tökéletességével, szépségével. Krisztus önmegtagadása, alázatossága, tisztasága, szentsége és páratlan szeretet legyen a tárgy elmélkedéseiteknek. Csak ha Őt szeretjük, ha az Ő példáját követjük és teljesen rábízunk magunkat, alakulhatunk át az Ő képmására.” – *Jézushoz Vezető Út*, 70-71.

Legyen ez a mi naponkénti tapasztalatunk a mi Urunkkal és Megváltónkkal, Jézus Krisztussal! Ámen.

2008. december 12. péntek

Készen a házasságra?

Írta: *André Devai*

Valószínűleg a teremtés hatodik napja volt az egyike a legboldogabb napja a földön. Világunk megteremtése majdnem teljesen készen volt. Az első embert Isten a föld porából formálta és kijelölte munkáját, nevet kellett adnia minden állatnak. Azután „Bocsáta tehát az Úr Isten mély álmodat az emberre, és ez elaluvék. Akkor kivón egyet annak oldalbordái közül, és hússal tölté be annak helyét. És alkotá az Úr Isten azt az oldalbordát, a melyet kivett vala az emberből, asszonnyá, és vivé az emberhez.” (1Mózes 2:21-22.)

Micsoda nagyszerű társ – bizonyosan a föld legszebb asszonya! Ó, hogyan érezhette magát Ádám, amikor először meglátta Évát? Elképzelhetjük hogyan nézhetek egymásra. Ádám gondolhatta: „Honnan jött ez a teremtmény? Hogyan jelent ő meg?” Nem tudta mivel magyarázni, de tudta, hogy szeretni fogja Évát.

A szeretet egy mennyei ajándék, az ihletés kifejezésével „mennyből származó növény.” – *Üzenet az Ifjúsághoz*, 328. Ádám a következő szavakkal fejezte ki érzéseinek lényegét, amikor így szólt: „Ez már csontomból való csont, és testemből való test: ez asszonyembernek neveztessek, mert emberből vétezt. Annakokáért elhagyja a férfiú az ő atyját és az ő anyját, és ragaszkodik feleségéhez: és lesznek egy testté.” (1Mózes 2:23-24.)

Igen, Éva Ádámnak egy része volt, valaki akit neki szeretnie és védenie kellett, akivel mindent megosztott, amit Isten kezéből kapott.

Fontos, hogy megértsük Isten szeretetét ezen kis történeten keresztül. Az első dolog amit meg kell figyelni és ki kell hangsúlyozni, hogy a teremtésben minden Isten szava által jött létre. Az Úr szólt: „Legyen!” „Teremjen a föld.” és teremtett. Azonban amikor az ember teremtése következett, Isten saját kezét használta. Ez valami egyedülálló volt az emberiség számára. Isten az emberi faj iránti különös

gondoskodását nyilvánította ki azáltal, hogy az embert saját képére teremtette.

A másik fontos pont, amit meg kell érteni, hogy az asszony Ádám egyik oldalbordájából lett megalkotva, belőle lett kivéve, az oldalából. Ez az a hely, amelyet az asszonynak örökké be kell töltenie – nem a férje fölött, sem alatta, hanem az oldalán. Az asszony a férj második énje.

Van még egy lecke, amely nem Ádámnak szólt, mert neki nem volt földi apja, anyja, apósa, vagy anyósa. Ez az utasítás Ádám utódainak szól. A házasságkötés alkalmával törvényszerű az „apa és anya elhagyása”. Ádámnak nem kellett aggódnia, kit válasszon társául. Továbbá nem kellett azon aggódnia, hogy elég idős-e, hogy elég érett-e a házasságra, vagy azon tűnődni, hogy miként gondoskodik háza népéről. Feleségét ajándékként közvetlenül Isten kezéből kapta. Láthatjuk, hogy rendelkezett mindennel a mi a házassághoz szükséges volt: Istennel való közösség, érettség és fizikai fejlettség. Elemezzük ezen szempontok mindegyikét.

Az igaz szeretet magasztos és szent elv, jellegében teljesen különbözik attól a szeretettől, amely pillanatnyi hatás alatt támad,

ISTENNEL VALÓ KÖZÖSSÉG

Ádám teljes közösségben volt Istennel, és közvetlenül Istentől kapott oktatást a megteremtett új világ és saját életének igazgatásával kapcsolatban. Ezen bensőséges kapcsolat által kapta feleségét.

Azok a fiatalok, akik fontolgatják a házasságot, keressék először Istennek országát és az Ő akaratát, mert „az Úrtól van az értelmes feleség.” (Példabeszédek 19:14.) Az ember komolyan keresse Isten vezetését, ha otthon megalapításának ünnepélyes fogadalmát tervezi. Rossz döntés hozatal ebben a tekintetben, olyan útra vezethet ahonnan nincs visszatérés. „Senki sem tudja annyira elrontani egy nő boldogságát és hasznosságát, vagy teheti életét szívszaggató teherré, mint saját férje. És századrésznyire sem tudja más lehűteni egy férfi reményeit és törekvéseit, megbénítani erőit és tönkretenni befolyását és kilátásait, mint saját felesége. Sok férfi és nő az esküvő órájától számolja élete sikerét vagy kudarcát és eljövendő élete reményét.” – *Boldog Otthon*, 41.

A másik tény, amit nem szabad elfelejtenünk, hogy csak egyetlen módja van két ember kapcsolatteremtésének, amit Isten jóváhagy, ha szoros kapcsolatban vannak Istennel – nem hanyagolják el az imát, rendszeresen látogatják az istentiszteleteket és vallásos viselkedést folytatnak. Mindkét félnek elég érettnek kell lennie, hogy biztonságosnak lehessen mondani a közöttük lévő szeretetet ahhoz, hogy az a helyes irányba fejlődjön. Isten szeretete a szívben idézi elő ezt a fejlődést.

Ezért sokkal jobban, mint bár-

mikor máskor az életben, az a személy, aki házasságot akar kötni, többszörös időt kell szánjon az imára. „Azok a férfiak és nők, akik szokásuk szerint kétszer imádkoznak naponta, amikor a házasságra gondolnak, négyszer imádkozzának, mielőtt e fontos lépést megtennék.” – *Boldog Otthon*, 62-63.

Ha egy ifjú férfi vagy hölgy nincs Istennel szoros összeköttetésben – imádkozhat rendszeresen naponta, tanulmányozhatja Isten igéjét, és keresheti az isteni vezetést, mégse gondoljon a házasságra. Csakis Isten irányításának komoly kutatása által és az akarat Isten szolgálatába helyezésével lehet valaki bizakodó Isten vezetésében. „Kicsoda az, aki féli az Urat? Megmutatja annak az utat, amelyet válasszon. Annak lelke megmarad a jóban és magzatja örökli a földet.” (Zsoltárok 25:12-13.)

ÉRETTSÉG

Ádám - mint férj - érettségének bizonyítéka abban a kijelentésben látható, amit akkor mondott, amikor Évát először meglátta: „Ez már csontomból való csont és testemből való test.” Ezekkel a szavakkal kifejezte, hogy a feleségéről való gondoskodás felelősségét magára vette, kiszolgálja Éva minden szükségletét, és törődik jólétével, hiszen Éva, önmaga Ádám volt. Ez az egyik legfontosabb pont, amely mutatja annak érettségét, aki a házasságot fontolgatja: a házasulandók felelőssége kulcsfontosságú a meghozott döntésben – ez egy létfontosságú tényező. Annak a személynek, aki a te oldaladon fog állni, figyelmesnek és gondoskodónak kell lennie. Továbbá a nagy szeretethez, érett odaszentelés és Isten félelme

szükséges, valamint boldogság és megelégedés kell jelen legyen már az udvarlás, eljegyzés és házasság időszakában is.

„Ha valamely férfi fogadást fogad az Úrnak, vagy esküt tesz, hogy lekötelezze magát valami kötésre, meg ne szegje az ő szavát; amint az ő szájából kijött, egészen úgy cselekedjék.” (4Mózes 30:2.)

E pontnál beszélni kell az életkoráról is. Mivel nem határozhatunk meg egy pontos életkort, hogy mikor túl fiatal valaki ahhoz, hogy ünnepélyes fogadalmat tegyen, amivel egy életre elkötelezi magát, ezért egyértelmű, hogy a házasság nem köthető idő előtt.

„A gyerekkorban keletkezett vonzalmak gyakran igen nyomorúságos házasságokat, vagy szegényletes elválást eredményeztek. Korai kapcsolatok ritkán boldogok, ha szülői beleegyezés nélkül kötöttek. Meg kell fékezni a fiatalkorúak szerelmét, amíg el nem érkezik az az idő, amikor koruk és tapasztalataik elegendőek lesznek ahhoz, hogy becsülettel, biztonsággal szárnyra kelhessenek. Akik nem engedik korlátozni magukat, azokra az a veszély vár, hogy boldogtalanul tengethetik életüket. Húsz év körüli vagy annál fiatalabb ifjú nehezen tudja megítélni, vajon a másik hasonlóképpen fiatal személy alkalmas élettárs-e az ő számára.” – *Üzenet az Ifjúságnak*, 322-323.

Az érettség abban is megnyilvánul, ha egy fiatal felismeri, hogy szüksége van a jó tanácsra, amikor döntést hoz - mivel az aki után érdeklődik gyakran úgy tűnik mintha egy tökéletes angyal lenne, nem pedig egy ember az ő gyengeségeivel, sajátosságaival és különböző szokásaival együtt. Ellenkező esetben amint problémákkal szembesül a pár, nem tudják kezelni és veszélybe kerülhet az otthon jövőbeli boldogsága. Ez az a döntő pillanat ahol a szülő – vagy azok hiányában egy Istennek szentelt érettkorú személy – segíthet. Mindkét félnek keresnie

kell a tanácsot, hogy a kettőjük között lévő különbségeket elrendezhessék, s így több bizonyítékuk lesz arra, hogy vajon folytassák együtt az útjukat vagy ne.

„Ha az Úr istenfélő szülőkkel áldott meg, kérd ki tanácsukat. Tárd fel előttük terveidet és reményeidet. Fogadd meg tanácsaikat, amelyekre életük tapasztalatai tanították meg őket és sok szívfájdalomtól menekülj meg.” – *Üzenet az Ifjúságnak*, 309.

Sokan szenvednek tragikus tapasztalatok miatt, mivel nem keresték illetve elutasították a tanácsot ebben a kérdésben. Milyen gyakran hallható a szomorú siránkozás miután már házasságot kötöttek, és ráébredtek a valóságra: „Én még nem voltam felkészült a házasságra.”

Másik nagy veszély, amikor a romantikus szenvedély veszi át a józanész helyét, és megvakítja a szemeket, és nem látja azokat a dolgokat, amelyekre figyelmeznii kellene és helyesbíteni azokat.

„Őszinte keresztény nem fog ebben az irányban tervezgetni, azon tudat nélkül, hogy Isten helyesli cselekedeteit. Nem saját maga akar választani magának, hanem érzi, hogy Isten legyen aki válasszon részére. Nem azért vagyunk, hogy önmagunknak kedvezzünk, hisz Krisztus sem saját jóvoltát kereste. Ezzel nem mondjuk azt, hogy bárki is olyan egyénnel lépjen házasságra, akit nem szeret. Ez bűn lenne. De nem szabad, hogy az ábrándozás és ösztönös természetünk romlásba vezessen minket. Isten egész szívünket és legmagasztosabb ragaszkodásunkat igényli.” – *Üzenet az Ifjúságnak*, 328-329.

FIZIKAI, SZELLEMI ÉS ÉRZELMI FEJLŐDÉS

Bár Ádám éppen hogy meg lett formálva amikor vőlegény lett, mégis úgy van írva, hogy Isten kép-mására lett teremtve. Gondolko-

dóképessége Isten akarata szerint volt. A Teremtő vezetése alatt a pár képes volt arra, hogy gyümölcsöző legyen, hogy sokasodjon és betöltsse az egész földet. Utódaiknak nem csak benépesíteniük kellett a földet, hanem gondoskodniuk a társadalmi rendről is. Ebből egyértelműen következik, hogy a szent pár elérte a teljes érettség fokozatát.

„Teremté tehát az Isten az embert az ő képére, Isten képére teremté őt: férfiúvá és asszonnyá teremté őket. És megáldá Isten őket, és monda nékik Isten: Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet és hajtsátok birodalmatok alá; és uralkodjatok a tenger halain, az ég madarain, és a földön csúszó-mászó mindenféle állatokon.” (1Mózes 1:27-28.)

Isten kijelentette igéjében, hogy: „Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak. (angolban: szándéknak)” (Prédikátor 3:1.) Vannak dolgok melyek hozzátartoznak a gyermekkorhoz: „Mikor gyermek valák, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek.” (1Korinthus 13:11.) Gyermekkorban senkinek sem kell a házasságra gondolnia – ez a felnőttekre tartozik.

„Csak nagyon kevés igaz, valódi, odaadó, tiszta szeretet létezik. Ez a drága kincs nagyon ritka. A szenvedélyt szerelemnek hívják.

Az igaz szeretet magasztos és szent elv, jellegében teljesen különbözik attól a szeretettől, amely pillanatnyi hatás alatt támad, majd hirtelen elmúlik, ha kemény próba éri.

A szeretet mennyben természetett palánta, amelyet ápolni és táplálni kell. Szeretetteljes szívek, őszinte, gyengéd szavak boldoggá teszik a családot és felemelő befolyást árasztanak mindazokra, akik befolyásuk körébe kerülnek.” – *Boldog Otthon*, 46. A házasságban, ez a fajta szeretet maradandó, mint egy élethosszig tartó elkötelezettség,

egy folytonos elhatározás és egy hatékony választás.

Mit lehet mondani, ha valaki mégis akkor köt házasságot mielőtt arra fizikailag, szellemileg és érzelmileg érett lenne? A serdülőkor, amikor sok dolgot felfedeznek az élet folyamatáról, egy nagyon szép periódusa az életnek. Ez az az időszak, amikor különféle barátokat választanak, fontos döntéseket hoznak, amely életük további szakaszát alakítja, beleértve azt is, hogy milyen tanulmányokat folytatnak, milyen pályát választanak, és így tovább. Ha a házasság felnőttkor előtt kötődik, akkor kimarad a kamasz életéből egy nagyon kellemes időszak, amely soha nem tér vissza. Sokan megteszik ezt az „ugrást”, de amikor felnőtté válnak, megpróbálnak visszatérni életük kimaradt időszakához. Ez néha látható az ő öltözködésükben, viselkedésükben és társalgásukban. Egy ilyen helyzet gyakran keserű elválást eredményez. Ezért szól a figyelmeztetés: A serdülőkorban kötött házasság a bizonytalanság és aggodalom érzetét okozza, különösen amikor az első baba megszületik.

A családról való gondoskodás felelőssége mindkét fél erejét nagymértékben igénybe veszi. Amikor nehézségek és kényelmetlenségek próbálják meg a türelmüket, kitartásra és határozottságra van szükségük. A családi élethez türelem, megbocsátó lelkület, alázatosság és megértés szükséges. Mindezekhez elengedhetetlen az önuralom és szilárd személyiség – ezek a tényezők általában nem jellemzik a serdülőket.

A serdülő lányok gyakran lesznek szerelmesek egy olyan férfiba, aki sokkal idősebb, mint ők. Tapasztalt tanácsadók lebeszélő tanácsai ellenére házasságot kötnek. Egy vagy két év után a fiatal hölgy kezdi felfedezni az óriási különbséget önmaga és férje között. A pár végül különválnak, sokszor kisgyereket hagyva a nagyszülők

gondjára. Így legkevesebb három élet megy tönkre az idő előtt kötött házasság miatt.

„A fiatalság még mindig túlságosan bízik az ösztönös megérzésekben. Ne adja át magát túl könnyen és ne hagyja magát oly készségesen foglyul ejteni szerelmese megnyerő külseje által. Az udvarlás, ahogy korunkban a fiatalság gyakorolja, a képmutatás és csalás rendszere, mely inkább a lelkek ellenségéből, mint az Úrtól ered. Itt is józanészre volna szükség, inkább, mint bármily más dologban, sajnos tény, hogy csak kevesen veszik igénybe.” – *Üzenet az Ifjúságnak*, 321.

PÉNZÜGYI FÜGGETLENSÉG

Egy középiskolai diák „népszerű volt” az osztályában, mert jól nézett ki, de az iskolában is „sikeres” volt. A lányok körében nagy feltűnést keltett, akik úgy emlegették, mint aki egy „jó parti”. De egy nap kiderült a valóság, amikor a tanár megkérdezte a fiút: „Fiatalember, van önnek pénzkeresete?” Ő ezt válaszolta: „Természetesen van – az anyukámon keresztül!”

Az anyagi függetlenség kérdése egy különösen fontos pont kell legyen a fiatalok jövőjében az otthon alapítására tekintettel. Ha egy fiatalember nem képes eltartani egy otthont, akkor ő nincs előkészülve a házasságra.

A házasság megköveteli azt, hogy a férfi „elhagyja az ő atyját és anyját és ragaszkodik feleségéhez.” Nem csak egy érzelmi változásra kell felkészülnie, hanem az ő anyagi függetlenségére is. Rendes munkája és otthona kell legyen és nem függhet tovább szüleitől. És a feleségnek tudnia kell, hogyan irányítsa a háztartást és hogyan használja fel bölcsen férje jövedelmét. Egy értelmes nő „vigyáz a háza népe dolgára, és a restségnek étvét nem eszi.” (Példabeszédek 31:27.)

A pátriárkák napjaiban egy bevett szokás volt a hozomány. Ma ez

a világ legtöbb részén nem létezik. Mégis jó lecke ez, tanulhatunk az ősi gyakorlatból.

„Az ősi szokások megkívánták, hogy a vőlegény a házasság megkötése előtt felesége atyjának egy összeget tegyen le, vagy azzal egyenértékű birtokot adjon - ahogy a körülményei megengedik. Ezt biztosítéknak tekintették a házassági kapcsolathoz. Az apák nem látták lányuk boldogságát biztosítva egy olyan ember mellett, aki nem készült fel családjá eltartására. Ha nem tudott elég jól gazdálkodni, jószágot és földet szerezni, féltő volt, hogy a házasok rosszul fognak élni. Azt pedig, aki semmit sem tudott fizetni a feleségéért, próbára tették. A megkívánt hozomány értékének megfelelő ideig dolgozhatott annak a lánynak az atyjánál, akit szeretett ...

Az ősi szokás – bár néha megsértették, mint Lábán is – jó eredményt hozott. Ha a kérőnek szolgálnia kellett menyasszonyáért, nem volt elhamarkodott a házasság. Próbára lehetett tenni a kérő szeretetét, és azt is, hogy képes-e családjáról gondoskodni.” – *Pátriárkák és Próféták*, 150-151.

Ebből következően egyértelmű, hogy az anyagi függetlenség egy nélkülözhetetlen követelmény ahhoz, hogy egy férfi felkészülve lehessen a házasságra.

AKKOR VAGY KÉSZEN A HÁZASSÁGRA AMIKOR:

Igazán szereted a jövődöbelidet és úgy tekintesz rá, mint Isten ajándékára. „A tiszta és szent szeretet nem érzelem, hanem alapelv.” – *Boldog Otthon*, 46.

Szoros összeköttetésben vagy Istennel és teljes mértékben engedelmeskeded Neki még a házastárs választásában is. Hajlandó vagy elfogadni az isteni vezetést, bölcseséget és tanácsot.

Elég érett vagy ahhoz, hogy határozathozatalodat ne hogy megbánd vagy visszavonjad azt.

Fizikailag, szellemileg és értelmileg teljesen ki vagy fejlődve.

Új otthonod fenntartásához anyagi függetlenséggel rendelkezel.

Ezen fontos tényezők komoly megfontolásán keresztül tudhatod meg biztonságosan, hogy helyes döntést hozol-e.

BEFEJEZÉS

Amikor mindezeket a pontokat átgondoltad, akkor vond le a következtetést, hogy kész vagy-e a házasságra, vagy van még elrejtett dolog, amit el kell érned a jövőbeni otthonod teljes boldogsága érdekében. Az élet minden tekintetében Jézust kell tenned az elsőnek, az utolsóknak és a legjobbnak, önmagad és a szeretett személy közé. Állítsd fel a fontossági sorrendedet. Változtasd meg gondolkodásod. „Én, te és Jézus” helyett „Jézus, te és (legvégül) én”-re. Ezen módon, mint pár, boldogok lehetek egymásért élve és Isten számára mindketten.

„Egyedül Krisztus jelenléte tudja boldoggá tenni az embert és az asszonyt. Krisztus az életnek minden napi vizét át tudja változtatni a mennyi édes borává. Otthonunk a boldogság Édene, a család a mennyi család szép jelképe lesz.” – *Boldog Otthon*, 27. És az a szeretet amely ebben az otthonban fejlődik fennmarad az örökkévalóságig.

Krisztus munkatársai

Írta: Peter D. Lausevic

I 974. május 13-a volt. Éppen négy nappal korábban az Egyesült Államok képviselőházának Igazságügyi Bizottsága hozzáférhetővé tette a Bizottság hivatalos és nyilvános meghallgatását, mely a Watergate botrány miatt készült el és indítványozta az Egyesült Államok 37. elnökének (Nixonnak) a lemondását elnöki tisztségéről, mely azon év augusztusában meg is történt. Öt nappal később, május 18-án India sikeresen felrobbantotta az első atombombáját, így akkor hatodik nemzetté vált a világon, amely közben tartotta a hatalmas pusztítás titkát. Ugyanazon időben Izrael és Szíria egy álló hónapig tartó tárgyalássorozat eredményeként aláírta a fegyverszüneti egyezményt május utolsó napján. Mindezen nemzetközi jelentőségű események közepette, egy szegénylős fiatalember Rio Lindából (Kalifornia), örökérvényű problémákkal küszködött. Ez pár nappal a 14. születésnapom előtt volt.

A fiatal tizenévesek gyakran azon személyek csoportjában vannak, akiket mi mellőzünk a gyülekezetekben, vagy kevés figyelmet szentelünk rájuk. Nekünk, mint felnőtteknek, céljaink megvalósításában ők viszonylag jelentéktelenek. Gyakran kellemetlen, ahogyan keresztülrohannak gyülekezeti termeinken,

mindig elsőnek ülnek az asztalhoz az ebédnél, és nehéz őket fegyelmezni a szombaticskola alatt. Amilyen kicsik, olyan sok figyelmet és törődést igényelnek tőlünk. Ha osztályteremben vannak, olyan mintha több idő menne el a fegyelmezésükre az órából, mint amennyi a tanításukra jut. És mégis a tizenéves kor annak idején a zsidók között az élet egyik legfontosabb időszakának számított. Jézust is bevonták ebben az életkorban a zsidó vallási rendszerbe: „És mikor tizenkét esztendő lett, (Jézus és szülei) fölmenének Jeruzsálembe az ünnep szokása szerint.” (Lukács 2:42.)

„A zsidóknál a tizenkettedik életév volt a választóvonal a gyermekkor és az ifjúkor között. Amikor egy héber fiú betöltötte ezt az életkort, a törvény fiának és Isten fiának nevezték. Különleges lehetőségeket kapott a vallásos oktatásra, és elvárták tőle, hogy részt vegyen a szent ünnepeken és szertartásokon. Ennek a szokásnak megfelelően látogatott el a gyermek Jézus húsvétkor Jeruzsálembe. József és Mária - csakúgy, mint a többi hű izraelita - minden évben elmentek, hogy részt vegyenek a húsvéti ünnepen. Amikor Jézus elérte az előírt életkort, őt is magukkal vitték.” – *Jézus Élete*, 55.

A megtérés olyan dolog, ami különböző módon nyilvánulhat meg életünkben. „Előfordulhat, hogy

az ember nem emlékszik pontosan megtérésének helyére és idejére és a vele összefüggésben lévő körülményekre, de ez a tény még nem igazolja azt, hogy az illető megtéretlen.” – *Jézushoz Vezető Út*, 44. Mégis talán néhányan közülünk emlékeznek arra a pillanatra, amikor Isten csodálatos átalakító hatalma életünkben működni kezdett. Mint egy tipikus kamasz, lázadó gondolatok nyugtalanították életemet – lázadtam a szüleim, a társadalom és a gyülekezet ellen is. Ennek ellenére elérkezett a döntés pillanata. Én csak álltam szemtől-szembe a Teremtőmmel és először fogtam fel helyzetemet, hogy reménytelen vagyok és üdvösség nélküli. Éppen új év kezdődött, amikor az ebédlő csendes légkörében letérdeltem a díványnál. Akkor, ahogyan a térdeimre estem, átadtam életemet Jézus Krisztusnak, mint személyes Megváltómnak, úgy ahogyan csak egy gyermek fejezheti ki ezt. „Noha az emberi szem nem láthatja ezt az újjáteremtő erőt, mégis új lényé teremt bennünket Istennek képmására ... Habár önmagunk nem változtathatjuk meg szívünket, nem állíthatjuk vissza az Istennel való összhangot, s habár jó cselekedeteinkre nem építhetünk és bennünk nem bízhatunk, életünk mégis kinyilvánítja, hogy Isten kegyelme bennünk lakozik. Változás áll be életünkben,

jellemünkben és szokásainkban.” – *Jézushoz Vezető Út*, 44.

MISSZIONÁRIUSNAK SZÜLETNI

A következő héten történt a legmeglepőbb dolog életem ezen időszakából. Beszédem, zenei ízlésem megváltozott, étkezési szokásaim is kezdtek megváltozni, barátaim is kicserélődtek, és életcéljaim is más irányba kezdtek terelődni. Ahelyett, hogy egy nyugodt kényelmes életre törekedtem volna, gondolataimmal kezdtem küzdeni. Nem kellene nekem a veszendő lelkekkel megosztani a csodálatos megváltási tervet? Ott és akkor egy vágy ébredt szívemben – előkészülni arra, hogy belépjek a szolgálatba.

Nem tudtam hogyan segítsék, de mégis a szamaritánus asszony tapasztalata járt a fejembe. Nem tudjuk az ő küzdelmének részleteit, ami végbement benne azon a napon, amint Jákob kútjához közeledett. Viszont tudjuk, hogy a társadalom kitaláltta volt, és valószínű, hogy olyan időpontot választott, hogy a kúthoz kimenjen, amikor nagyon kevés ember járt arra. Talán arra számított, hogy egyedül lesz és kerülte a másokkal való beszélgetést. Találkozott Jézussal, aki kielégítette bűnbeteg lelkének vágyódását. Az asszony elérkezett az átadás pillanatához, és úgy felvillanyozódott, mint még soha azelőtt. Új életet kapott és a földiektől a mennyeihez emelkedett föl. Jézus szavai betöltötték életét. „Valaki pedig abból a vízből iszik, melyet én adok néki, soha örökké meg nem szomjúhozik, hanem az a víz, amelyet én adok néki, örök életre buzgó víznek kútfeje lesz ő benne.” (János 4:14.) A megváltás öröme egy olyan dolog, amit nem lehet elfojtani. Habár az asszony szégyenletes módon élt hosszú éveket, mégis azonnal visszafutott lakhelyére, és elmondta mindenkinek a látottakat. Félénkség és szégyen nem volt többé látható.

Minden gondolata és szava ez volt: „Jertek, lássatok egy embert, aki megmonda nékem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?” (János 4:29.) Ennek eredményeként az egész város lakossága kijött, hogy találkozzon Jézussal és a lelkek nagy aratása ment végbe ott, amelyet ez az egyetlen asszony életmegváltoztató tapasztalata eredményezett.

Miért van az, hogy félénk, bátor-talan személyek, akik egyszerű életvitelük miatt félnek feltárni magukat a társadalomnak, hirtelen nyilvános szónokokká válnak és felfedik magánügyeiket egy egész városnak. Egyetlen dolog miatt van ez így, csakis egy dolog miatt. „Minden igaz tanítvány misszionáriusként születik Isten országába. Aki az élet vizéből iszik, az élet kútfejévé válik. Krisztus kegyelme olyan a léleknek, mint a forrás a pusztának: azért buzog, hogy mindenkit felüdítsen, és vágyat ébresszen az elveszendőben az élet vize után.” – *Jézus Élete*, 154.

Igen, az igazi megtérés egy teljes változást idéz elő az ember életében. „Amit régen gyűlöltek, azt szeretik, s amit régebben szerettek, azt most gyűlölnek. Akik azelőtt büszkéek és akaratosak voltak, most nyájasak és alázatosak, akik azelőtt beképzelték és felfuvalkodottak voltak, most szerények és komolyak lesznek. Az izákos mértékletes és józan, a zül-lött és erkölcstelen tiszta és erényes lesz.” – *Jézushoz Vezető Út*, 45. Az egyéni gátak teljesen eltűnnek, és egyetlen gondolat tölti ki a lelket. „Mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak ti köztetek, mint a Jézus Krisztusról, még pedig mint megfeszítetttről.” (1Korinthus 2:2.) „Jézus Krisztus minden nekünk – a legelső, a legutolsó és a legfőbb mindenben.” – *Üzenet az Ifjúsághoz*, 107.

Valahányszor a misszióiskolába való járásról beszélgetek vagy valamilyen missziós tevékenységről, sokan azt mondják nekem, de különösen a fiatalok, hogy ők túl szegénylősek ahhoz, hogy hallgatóság előtt beszéljenek vagy másoknak

olyan valamiről mint az ő személyes vallásos meggyőződésük. Mások meg azt mondják, hogy a háttérben tudnak segíteni, de nem ott ahol szemtől-szembe kell beszélni. De mindig meglep engemet, hogy ugyanaz az ifjú minden gátlásosságát elveszíti, amikor szerelmes lesz, és szerelméről beszél. Néha kétszer is meg kell nézmem, hogy megbizonyosodjak, hogy tényleg ő az? A valóságban ugyanezt a tapasztalatot éli át a keresztyény is. Amikor igazán szerelmesek leszünk Jézus Krisztusba és elfogadjuk Őt, mint aki Megváltó a bűnből és halálból, minden személyes gátlásunk eltűnik és csak arra tudunk gondolni, hogy beszéljünk másoknak újonnan megtalált szerelmünkről, Jézus Krisztusról: „Mert közülünk senki sem él önmagának.” (Róma 14:7.)

EGY IFJÚ HADSEREG

Amint a jövőre gondolok, annak összes variációjával amit az tartogat, semmi csodálatosabbra nem tudok gondolni, minthogy valóban szemtől-szembe láthatom Jézust. Látni az Egyetlent – aki lehetővé tette az üdvösséget, aki oly mérhetetlen kínnal szenvedett a bűnösért mint én – csodálatos tapasztalat lenne. Biztos vagyok benne, hogy az örökkévalóságban soha nem fogjuk elfelejteni azt a pillanatot, és annak hatását, amikor legelőször találkoztunk Jézussal.

Minden ígélet között, ami a Bibliában található, a hívő szívében a legbecsesebb helyet foglalja el Krisztus látható eljövetele. Jézus mondja: „És ha majd elmegyek és helyet készítek néktek, ismét eljövök és magamhoz veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14:3.) Sóvárogva várjátok azt a napot?

Sajnos az a nap már hosszú idő óta késik. Miért vár még Jézus? Jézus egy különleges próféciát adott eljövetelével kapcsolatban: „És az Isten országának ez az evangéliuma

hirdettetik majd az egész világon, bizonyoságul minden népnek, és akkor jó el a vég.” (Máté 24:14.) Isten arra vár, hogy az evangélium üzenete az egész világon elterjedjen, és minden embernek legyen egy lehetősége arra, hogy értelmes döntést hozzon örökkévaló sorsára vonatkozólag.

Gyakran hallunk Isten időt mérő órájáról és arról, hogy Jézus eljön, akár el vagyunk készülve akár nem. Bizonyos mértékben ez igaz lehet, ennek ellenére a Szentírásban van egy érdekes utalás ami tudatja velünk, hogy Jézus eljövetele valójában tőlünk függ. Mi ne csak „várjuk” de szintén „siettessük is Isten napjának eljövetelét.” (2Péter 3:12. Magyar Biblia Tanács ford.) „Nemcsak az a kiváltsága minden kereszténynek, hogy várja, hanem hogy siettesse is a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelét.” – *Krisztus Példázatai*, 40.

Milyen kötelesség nyugszik mindenegyres gyülekezeti tagon, annak érdekében, hogy siettessük ezt az eseményt? „Isten munkája a földön soha be nem fejeződhet, míg a gyülekezeteinket képező férfiak és nők a munkához nem sereglenek, s nem egyesítik erőfeszítéseiket a lelkipásztorokéval és a gyülekezet tisztviselőiével.” – *Bizonyágtételek*, 9. kötet, 117. Gyakran hallhatjuk azt, hogy úgy a lelkészek, mint az egyszerű gyülekezeti tagok egyesítik erőiket a munkában a földön. Azonban a teljes valóság az: „Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk, hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (János 17:21.) Mindnyájunkat ott kell találni **együtt** a munkában azért, hogy missziós erőfeszítéseink valódi sikert eredményezzenek.

Gyülekezeti tagságunk mely részének kell előkészülnie arra, hogy aktív szerepet vállaljon abban, hogy a missziómunkát kiterjessze? „A munkások – mint a mi ifjúságunk – helyesen kiképzett és jól felszerelt serege milyen hamar elvihetné

a megfeszített, a feltámadott és a nemsokára eljövendő Megváltó üzenetét az egész világra! Milyen hamar eljöhetne a vég! A szenvedés, a bánat és a bűn vége!” – *Előtted az Élet*, 269. Csakis ez történhet, amikor az ifjúság megtért és kiképzést nyert arra, hogy egy célratóró erő-kifejtéssel válhatnak olyanná mint akikre számítani lehet.

Gondoljatok a modern katonai gépezetre, hogy annak minden technikai segítségével együtt fölánybe kerüljenek a szembenálló ellenségnek számító nemzetekkel. Az ifjúságot folyamatosan vonzza, hogy egy ilyen haderő különböző alakulataiba szolgálatra jelentkezzenek. A toborzó katonatisztek állandóan kilincselnek a főiskolák és egyetemek épületeiben, hogy a legokosabb ifjakat a hadsereg soraiba vonzzák. Néhányan közülük nem fogják fel a külső megjelenésük fontosságát, de amikor ennek szükségességét megértik, hirtelen előtérbe helyezik azon energiákat és képességeket, melyeket azelőtt nem is ismertek és szükségtelennek tartottak.

Egy lelkipásztor barátom a munka új területére lett helyezve. Amikor oda megérkezett, értesült arról, hogy azon a területen harminc fiatal elhagyta a helyes utat. Elhatározta, hogy mindegyiküket meglátogatja, és beszél nekik arról, hogy a gyülekezetnek szüksége van rájuk. Ezen kitaláltakat összehívta saját otthonába. Amikor megérkeztek a prédikátornak úgy tűnt, hogy ezek a fiatalok már öltözködésükben is ki akarnak provokálni belőle egy negatív reakciót. Amikor ismét beszélt nekik arról, hogy a gyülekezetben lévő közös erőnek szüksége van rájuk, ők kihívóan megkérdezték őt: „Szüksége van a gyülekezetnek ilyen öltözötű személyekre, mint mi vagyunk?” Ő így válaszolt: „A gyülekezetnek szüksége van rátok, de nem úgy ahogyan vagytok. Jézus akar titeket és szüksége van rátok, de először feltétlenül meg kell változnotok.” Bizonyos idő múlva

majdnem az egész csoport megkezesztelkedett, és most szorgalmasan dolgoznak azon a területen.

„Az ifjúságnak alkalmi figyelemztetéseknel és esetenkénti bátorító szavaknál többre van szüksége. Fáradtságos, imában gazdag, gondos munkát igényelnek. Csak az tudja elérni a látszólag nemtörődöm és közömbös fiatalokat, akinek szíve telve van szeretettel és részvétellel. Nem lehet mindenkin egyformán segíteni. Isten mindenkivel temperamentuma és jelleme szerint foglalkozik, és nekünk Vele összhangban kell dolgoznunk. Gyakran az olyan lelkek, akik mellett közönyösen elhaladunk, mert külsejük szerint ítéljük meg őket, a legjobb képességeket hordják magukban a krisztusi szolgálatra, és meghálálják majd az értük tett erőfeszítéseket. Többet kell tanulmányozni azt a kérdést, hogy miként törődünk az ifjúsággal - komolyabban imádkozunk a szükséges bölcsességért, ha lelkükkel foglalkozunk.” – *Az Evangélium Szolgái*, 130.

A LEGÉRTÉKESEBB AJÁNDÉK JÉZUSNAK

Amint sóvárogva várjuk Jézus második eljövetelét ráébredünk arra, hogy nem vagyunk készen. Amikor Jézus eljön, az ég felhőiben ott lesznek azok, akik azt mondhatják: „Ímé Istenünk, akit mi vártunk és aki megtart minket; ez az Úr, akit mi vártunk, örülünk és örvendezzünk szabadításában!” (Ésaiás 25:9.) Milyen kell legyen jellemünk, mielőtt bekerülhetnénk ezen kiválasztott csoportba? A szeretett tanítvány, a tizenkettő közül a legfiatalabb, ezt mondja: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogyha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzá, mert meg fogjuk Őt látni, amint van.” (1János 3.2.) Feltétlenül olyan jellemünk kell hogy legyen, mint amilyen Jézusé.

Ahelyett, hogy előkészülnénk a az ilyen jellem elnyerésére, gyakran különféle mentségeket hozunk fel, melyben megindokoljuk tehetetlenségünket, hogy ezt a magasztos színvonalat elérjük. Mintsem mentségeket hozna fel János, inkább a következőket mondja nekünk: „És akiben meg van ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” (1János 3:3.) Jézus tökéletes jelleme az, amit mindannyinknak meg kell szereznünk, azért, hogy alkalmassá váljunk mennyei otthonunkra. „Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes.” (Máté 5:48.)

Ez a változás nem csak egy felületesebb dolog. Isten egy teljes reformációt vár. „Bánjátok meg azért és térjete meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színeitől. És elküldje a Jézus Krisztust, aki néktek előre hirdettetett. Kit az égnek kell magába fogadnia mind az időkig, míglen újjá teremtetnek mindenek, amikről szólott az Isten minden ő szent prófétájának szája által eleitől fogva.” (Apostolok Cselekedetei 3:19-21.)

Hogyan lehetséges ez? Az egyedüli válasz a lemondás: „Adjad fiam a te szívedet nékem.” (Példabeszédek 23:26.) Ez nem csak valami lélektelen lemondás, amely néhány dolgot abbahagy azért, hogy cserébe megfelelő legyen a keresztségre és a gyülekezet tagjai közé bejegyezzék. Amikor Jézus a szívet kéri, Ő az egész szívet kéri, annak nem csak egy részét. Teljes lemondásról van itt szó. „Ez az igazságon keresztül történik, a Szentlélek átalakító ereje által, amely bennünket megszentel, átalakít Krisztus hasonlóságára. Annak érdekében, hogy ez a változás végbemenjen bennünk, elengedhetetlen követelmény az igazság fenntartás nélküli, teljes elfogadása és a lélek őszinte átadása az igazság átalakító hatalmának.” – *The Review and Herald*, 1892. április 12. Átadtad

magad Jézusnak anélkül, hogy feltételeket szabnál ahhoz, hogy mit vagy hajlandó feladni és mit nem? Mit vagy hajlandó megtenni és mit nem?

„Az ok, amiért oly kevés az élő, komoly bizonyoságtévés Krisztus és a keresztény hit érdekében, mert sokan állítják, hogy kereszténnyé lettek, akik soha nem tapasztalták meg Jézus megmentő Szeretetét. Nem kötötték magukat Jézushoz az élő hit kötelei által. Kedves ifjúság, kérlek benneteket, hogy próbáljátok az őszinte buzgalom útját, az Istennek való teljes átadást. Örömmel vegyétek fel a keresztet, és ha szükséges örömmel szenvedjétek el a szegényt Krisztus drága nevéért. Akkor járma nem fogja feltörni nyakatokat, ez könnyű lesz és az ő terhe gyönyörűség.” – *The Youth's Instructor*, 1884. május 14.

Kérdezek minden fiataalt, aki olvassa ezt a cikket, mi a legértékesebb ajándék, amit Jézusnak adhattok? „A szív Jézus tulajdona. Végtelen nagy díjat fizetett Ő a lélekért... Egy **ifjú szív** becses áldozat, **legértékesebb ajándék, amit Istennek adhatnak**. Mindaz, ami vagy, minden képességed, mellyel bírsz, Istentől árad reád, mint szent megbízás, kincs, hogy néki azt készséges, szentséges áldozatként visszaadjad. Nem adhatsz semmit Istennek, amit nem Ő adott volna előbb neked. Ezért, ha a szívünket Istennek adjuk, akkor oly ajándékot adunk neki, amit Ő megvásárolt és saját tulajdona.” – *Üzenet az Ifjúságnak*, 289. Kész vagy egy ifjú szívet Jézusnak adni most azonnal? Ne várj addig amíg az életkor lecsökenti ezt az ajándékot.

A SZOLGÁLAT FELELŐSSÉGE

Amikor Jézus visszaállította Pétert az ő helyére a tanítványok között, Ő csak egy feltételt szabott a szolgálatra: „Jobban szeretsz-e engem ezeknél?” (János 21:15.) „Ez az egyedül lényeges képesítés. Bármilyen más tulajdonságai legyenek

is Péternek, a krisztusi szeretet nélkül mégsem lehet hűséges pásztora Isten nyájának. A tudás, az ismeret, a jóakarát, a szónoki képesség, a buzgóság mind-mind fontos az eredményes munkához, de ha az evangélista szívében nem él Krisztus szeretete, akkor munkája hiábavaló.” – *Apostolok Története*, 354. Semmi sem fontosabb, mint a Jézusnak való teljes átadás, amely ezt a szeretetet eredményezi.

Annak bemutatása után, hogy ez a Jézus iránti szeretet a legfontosabb az életben minden munkás és lelkész számára, Jézus megjelölte a legelső és legfőbb kötelességét minden pásztoroknak a gyülekezetben. „... monda Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: Jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda néki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Monda néki: legeltesd az én bárányaimat! (János 21:15.) „Ebben a munkában Péter még kevés tapasztalatot szerzett. Nagy gondosságot, gyengédséget, sok türelmet és kitartást kíván ez a munka. Ez a hivatás a gyermekekért, ifjakért, a hitben fiatalokért végzett szolgálatot jelentette, a tudatlanok tanítását, az Írás magyarázását, és hogy őket Krisztus szolgálatára kiképezze. Péter eddig alkalmatlan volt erre, sőt az ilyen munka fontosságát sem ismerte el.” – *Az Evangélium Szolgái*, 114.

Miután egy valódi személyes tapasztalatot nyertünk a Golgota keresztnél, minden egyes gyülekezeti tag, különösen a prédikátorok és munkások legfőbb kötelezettségüknek fogják tartani a gyülekezet ifjaival való törődést. A fiatalokra való tekintettel, hány éves korukban kell a pásztoroknak különleges figyelmet tulajdonítani számukra? „A nyolc, tíz, tizenkét éves gyerekek elég érettek ahhoz, hogy beszélj nekik a személyes vallásosságról. Ne tanítsd gyermekeidet arra, hogy majd valamikor később, amikor elég idősek, megbánhatják a bűneiket, és hihetnek az igazságban. Ha helyesen

tanítjátok őket, igen fiatalon helyes nézetük lehet bűnös állapotukról és arról, hogy Krisztus által az üdvösség útját járhatják. Lelkészeink általában nem törődnek a gyermekek üdvösségével, és közel sem foglalkoznak velük annyit személyesen, mint kellene. Arany alkalmak maradtak kihasználatlanul gyakran, ami a gyermekek elméjében jó benyomást gyakorolhatott volna.” – *Bizonyságtételek, 1. kötet, 374.*

Nem elég az, ha csak beszélünk ezen ifjaknak az Üdvözítőről és arra vezetjük őket, hogy adják át Jézusnak életüket, és felkészítjük őket a keresztségre. Felelőségeket is kell rájuk helyezni a gyülekezetben. „Amikor még csak tizenkét éves volt (Sámuel), Anna fia különleges megbízást kapott a magasságos Istentől.” – *A Te Igéd Igazság, 38-39.*

Ha Isten Izraelben fontos felelőségek betöltésére hívott el egy fiatal embert, akkor minden bizonnyal mi is találunk tennivalót ifjainknak a helyi gyülekezeteinkben.

A GYÜLEKEZET FELELŐSÉGE

Amikor Illés próféta a reformáció munkáját Izraelben elkezdte, a Karmel hegyénél történt jelentős események után megértette, hogy tartós változást elérni Izraelben, csakis az ifjúság oktatásán és nevelésén keresztül lehet. „A Sámuel által alapított próféta iskolák Izrael hitehagyása idején lelkileg megromlottak. Illés újjászervezte ezeket az iskolákat. Gondoskodott arról, hogy a fiatalembereket a törvény tisztelgésére és megdicsőítésére tanítsák.” – *Próféták és Királyok, 142.*

Mit ígért Isten, hogy ad a világnak, ami által az emberek előkészíthetik Jézus Krisztus második eljövését? „Imé én elküldöm néktek Illést, a prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. És az atyák szívét a fiakhoz fordítja, a fiak szívét pedig az atyákhoz, hogy el ne jöjjenek és meg ne verjenek e földet

átokkal” (Malakiás 4:56.) „Aki nek Krisztus második eljövését kell előkészíteni, azokat a hű Illés jelképezi, mint ahogy János is Illés lelkületével jött, hogy előkészítse az utat Krisztus első eljövételére.” – *Bizonyságtételek, 3. kötet, 62.*

Milyen felelősségünk van mint gyülekezetnek azon ifjak kiképzésében, akik átadják magukat Jézusnak? Olvassuk el a következő nagyon komoly megállapításokat ezen felelősséggel kapcsolatban: „Ha a **gyülekezet** és az **egyének tisztán akarnak megállni az ítéletben**, akkor **komolyabb erőfeszítéseket kell tennünk az ifjúság kiképzésének és nevelésének területén**. Így jobban előkészíthetjük őket a rájuk bízott felelősségteljes munka különböző ágazatainak végzésére. Népünknek, mivel nagy világosságot kapott, bölcs terveket kell lefektetnie, hogy megerősítse, fegyelmelje és csiszolja azok leleményes és fogékony gondolkodását, akik jó képességekkel rendelkeznek. Akkor nem hátráltatja majd Krisztus ügyét az olyan képzett munkások hiánya, akik buzgón és hűségesen dolgoznak.” – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 206.*

Nem bántam meg, hogy megragadtam azt az alkalmat, amit Isten adott nekem, hogy egy ilyen iskola hallgatója legyek Plymouth-ban, Kaliforniában, amikor még csak tizenhat éves voltam. Ahogyan visszatekintek szolgálatom elmúlt huszonkilenc évére, gyakran tűnődöm azon, hol volnék már, ha gyülekezetünknek nem lett volna ott egy iskolája, ahová járhattam. Hol volnék már, ha gyülekezetünk nem hozott volna áldozatot azon célra, hogy ilyen tizenéveseknek, mint akkor én voltam, nem adott volna lehetőséget arra, hogy előkészüljenek az Úr munkájára, amikor elméjükben a szolgálatra való belsőkésztetés még friss, és nincsenek megterhelve más felelőségekkel? Hol volnék már, ha a testvérek nem lettek volna hajlandók megengedni

egy tizenkilenc éves fiatalnak, hogy bibliamunkásként dolgozzon a lelkekért Washington D.C.-ben?

Ahogyan a fiatal hölgyeket és férfiakat szemléljük gyülekezeteinkben, gyakran támasztunk elgondolásokat arra vonatkozóan, hogy kik lehetnek belőlük lelkészek, bibliamunkások vagy alkalmazhatók valamilyen módon a gyülekezet számára. Ennek ellenére az ihletés szava figyelmeztet bennünket, hogy miként végezzük a kiválasztást: „Néhányan megelégednek a legtöbbet ígérő fiatalok alapos nevelésével, pedig minden fiatalnak részesülnie kell a hasznos életre való nevelésben. Készítsük föl őket arra, hogy felelős helyeket foglalhassanak el mind a magán, mind a közéletben. Nagy szükségünk van olyan tervek-re, melyek nagyszámú képzett munkást bocsátanak rendelkezésünkre. Közülünk sokan alkalmasak arra, hogy tanítóként képezzük ki őket, így utána ők tanítanak és fegyelmelnek másokat a jövő nagy munkájára. A gyülekezetnek meg kell értenie a helyzetet, azután pedig tekintélyükkel és javaikkal törekedniük kell a kívánt cél elérésére.” – *Bizonyságtételek, 6. kötet, 206-207.*

FELHÍVÁS

Az Imanapi Felolvasások alatt néhány fiatalot kijelölünk, hogy olvasson el egy-egy részt az össze-jövetelek alkalmainál. Ha történetesen te ezen fiatalok egyike vagy és felkeltette az érdeklődésedet, hogy az olvasottakat kövesd, akkor most megkérdezzük: Kész vagy arra, hogy rábízod életed Jézusra most azonnal és kérd Őt, hogy használjon föl ezen befejező munkában a földön? Emlékezz arra, hogy White testvérnő 12 éves korában megkeresztelkedett (*Tapasztalatok Látmások, Bevezetés*) és 17 éves volt, amikor el lett hívva prófétának. Istennek számodra is van egy helye az Ő gyülekezetében és királyságában. Kész vagy arra, hogy betöltsd azt a helyet?

„Ti az én barátaim vagytok”

Írta: *Eli Tenorio da Silva*

A LEGNAGYOBB SZERETET

Milyen sok emberrel találkoztunk életünk során? Egy részével gyermekkorunkban, másik részével kamaszkorunkban, és sokkal iskolai éveink alatt. Sok barát jön és megy. Néhányan közülük átadtak nekünk egy kicsit magukból – befolyást gyakoroltak ránk, és mi is befolyásoltuk őket, és magukkal vittek belőlünk egy kis részt.

A Biblia mondja: „Minden időben szeret, az aki igaz barát.” (Példabeszédek 17:17.)

A megtörtént tapasztalat egy misszionáriusok által vezetett árvaházról szól, Vietnámban:

Az árvaházat bombatalálat érte, a misszionáriusok és két gyermek meghalt, és sok ember megsebesült. A legsúlyosabban sérültek között volt egy nyolcéves kislány, akihez orvost és ápolónőt hívtak segítségül.

A kislány sok vért veszített, az orvosnak gyorsan kellett cselekednie. A vérátömlesztés rendkívüli módon sürgőssé vált. Miután az összes felnőttet megvizsgálták, nem találtak a kislánynak szükséges megfelelő típusú vért.

Összehívtak minden gyermeket, és megpróbálták elmagyarázni nekik mi történt. Egy önkéntes vradóra volt szükség. Hosszú csend után egy kis kéz látszott lassan fölemelkedni.

Egy kisfiú, akit Hengnek hívtak felajánlkozott donornak. Amíg minden előkészület megtörtént, Heng csendesen a plafont bámulta.

Kis idő múlva néhány könny csordult ki szeméből és a szabad kezét az arcára tette. Az orvos megkérdezte, hogy talán fájdalmat érez? Ő mondta, hogy nem. Azonban a kisfiú csendesen sírdogált tovább, az orvos aggódott és újra megkérdezte: Fáj valami? De a válasz újra a „nem” volt. A kisfiú sírása csendes volt, de folyamatos. Egyértelmű volt, hogy valami baj van.

Majd jött egy ápolónő, aki anyanyelvén tudott beszélni a kisfiúval. Az orvos megkérte, próbálja meg kideríteni, miért sír a kisfiú. Ahogy az ápolónő gyengéden beszélt a kisfiúhoz, az megnyugodott és abbahagyta a sírást.

Az ápolónő elmagyarázta az orvosnak, hogy a kisfiú úgy gondolta, hogy az összes vért oda kell adja, és így meghal. A fiú nem értette meg pontosan, hogy mit is magyaráztak el nekik. Az orvos szorosán a kisfiúhoz húzódott, és megkérdezte, hogy miért ajánlkozott fel hogy oda adja a vért. A kisfiú így válaszolt: „Mert ő a barátom.”

Nekünk szintén van egy Barátunk, aki vérét adta értünk. Ő valóban életét adta érted és értem és Ő azért tette ezt, mert szeret bennünket.

Jézus a mi hűséges Barátunk, aki mindig elérhető és soha nem fog csalódást okozni nekünk.

Ő A MI MENNYEI BARÁTUNK

A barát olyan valaki, aki közel áll hozzánk, aki szeret velünk lenni, és mindent megtesz, hogy boldogok legyünk. Az az igazi barát, aki kész mindent megtenni értünk. Ő az, aki meghallgat bennünket, a társ, a tanácsadó, a segítő, aki mindig a legjobbat akarja nekünk. Jézus nem csak a vérének egy részét adta értünk, hanem az egészséget:

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért.” (János 15:13.)

„Ne feledd, hogy Krisztus mindent kockára tett. Maga a menny is veszélybe került! A keresztnél, amelyen Krisztus egyetlen bűnösért is feláldozta volna életét, felmérheted egyetlen lélek értékét.” – *Krisztus Példázatai*, 131.

A legmeglepőbb dolog, hogy Krisztus már akkor bizonyította, hogy a barátunk, amikor mi még nem is ismertük Őt. „Bizonyára igazért is alig hal meg valaki, ám a jóért talán csak meg merne halni valaki. Az Isten pedig a mihözánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt.” (Róma 5:7-8.)

„Isten megengedte, hogy (az Ő Fia) egyszerű emberként szembenézzen az élet veszélyeivel, amelyekkel minden ember találkozik, s hogy megvívja azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell vívnia, azzal a kockázattal, hogy elbukik és örökre elvész... Ebben van a szeretet! Csodálkozatok, egek! Ámulj, ó Föld!” – *Jézus Élete*, 33.

Ő EGY HŰSÉGES BARÁT

Gondolkozunk azon a nagy kiváltságon, ha egy király, egy elnök vagy egy ismert személy a barátunk.

Különben a valóság az, hogy emberi barátaink csalódást okozhatnak nekünk, nem mindig azért mert ők

ezt akarják, hanem mert emberek.

Amikor Jób nagy nyomorúságban volt és elcsüggedt, amikor elvesztette vagyonát és gyermekeit, elhagyták a szolgálai, rokonai és még barátai is. Senkitől sem kapott megértést sem segítséget.

Előfordul, hogy megosztjuk problémáinkat, terheinket, érzéseinket vagy vágyainkat, a legközelebbi barátainkkal, és csalódnunk kell, mivel kis idő múlva titkainkat elmondják másoknak.

Máskor, amikor nagy bajban vagyunk vagy nehéz körülmények között és tanácsra, segítségre vagy szabadításra van szükségünk földi barátaink nem elérhetőek, vagy nem tudnak segíteni rajtunk. Kihez tudtok fordulni ti vagy én, drága barátaim?

Jézus a mi hűséges Barátunk, aki mindig elérhető és soha nem fog csalódást okozni nekünk. Gondoskodik rólatok és rólam. Könnyeitek és gyötrődéseitek lehet, hogy nem fontosak másoknak ezen a világon, de ha számít az valamit nektek, hogy Jézusnak azok fontosak.

Pál az apostol így írta le Jézussal való személyes tapasztalatát: „Első védekezésem alkalmával senki sem volt mellettem, sőt mindnyájan elhagytak... De az Úr mellettem állott és megerősített engem... és megszabadultam az oroslán szájából.” (2Timótheus 4:16-17.)

Jézus az a Barát, akire mindig számíthatunk; összes barátaitokban csalódhattok, de Jézusban sohasem.

JÉZUS EGY GONDOSKODÓ BARÁT

Van egy mondás: „A jó mód idején megismernek minket a barátaink, a balszerencse idején mi ismerjük meg a barátainkat.” Nincs olyan helyzet vagy körülmény, amikor Jézus ne lenne velünk, annak ellenére, hogy nem láthatjuk és nem érezkelhetjük Őt fizikailag.

Mély gyötrelmében Jób pátriákra

így beszélt Istenről: „Ámde kelet felé megyek és nincsen Ő, nyugat felé és nem veszem Őt észre. Bal kéz felől cselekszik, de meg nem foghatom, jobb kéz felől rejtőzködik, és nem láthatom.” (Jób 23:8-9.)

Amikor betegek vagyunk, vagy szeretteink közül az valaki, amikor valamelyik gyermekünk szenved, amikor családjából valaki elveszti hitét, és mi imádkozunk, de semmi nem történik... Ezek azok a pillanatok, amikor szembenézünk a megpróbáltatásokkal. Majd imaórára jövünk össze és felkérjük a gyülekezetet, hogy mindnyájan imádkozzanak, és még mindig nem történik semmi. Kérjük Istent, hogy gyógyítsa meg a beteget, és a beteg meghal, vagy kérjük Istent, hogy könnyítsen szenvedésein, és a fájdalom nem enyhül, kérjük Istent, erősítsen meg valakit, ennek ellenére az a személy elhagyja a gyülekezetet.

Ezek sötét pillanatok életünkben, amikor hitre van szükségünk és bízunk kell Barátunkban, de le kell vonjunk a következtetéseket mint Jób is tette: „De Ő jól tudja az én utamat. Ha megvizsgálna engem (angolban: amikor megpróbál engem) úgy jönnek ki, mint az arany.” (Jób 23:10.)

„A sötétség hatalmai összegyűlnek az ember körül, és eltakarják szeme elől Jézust, és olykor nem tehetünk mást, mint szomorúan és rémülten várjuk, míg a felhő elvonul. Ezek az időszakok néha borzalmasak. Reményünk meghíúsul, és kétségbeesés kerít hatalmába bennünket. Ezekben a rettenetes órákban meg kell tanulnunk bízni, teljesen az engesztelés érdemére hagyatkozni, és tehetetlenül érdemtelenységünkben kizárólag a megfeszített és feltámadt Üdvözítőre bízni magunkat. Míg ezt tesszük, soha el nem veszünk – soha.” – *Bizonyásgtéttelek*, 1. kötet, 293.

Tudjátok miért nem fogunk elveszni, ha hűségesek vagyunk? Bár nem láthatjátok, és nem érezkelhetitek Jézus jelenlétét, Ő mégis

Könnyeitek és gyötrődéseitek lehet, hogy nem fontosak másoknak ezen a világon, de ha számít az valamit nektek, hogy Jézusnak azok fontosak.

ott van; a hit több mint a látás, vagy az érzés.

Van egy ének, melynek így szól a szövege: „Nem kell hogy megértssem – csak fogjam a kezét.”

Isten soha nem ígérte azt, hogy nem kell átmennünk a halál árnyékának völgyén ebben a világban, azonban ígért valami szépet: Megígérte, hogy velünk lesz a legsötétebb pillanatban. Nagyszerű, hogy van egy Barátunk, aki igazán gondot visel ránk!

BARÁTJA VAGY TE NEKI?

Sokan közülünk magunknál tartunk egy jegyzetfüzetet, melyben telefonszámok és címek vannak. Míg másoknál ez a jegyzet a mobiltelefonban van és a barátok telefonszámjai is itt találhatóak.

Mivel nagyon elfoglalt életet élünk, nem sűrűn telefonálunk barátainknak. Az igazat megvalva néhányat szinte sohasem hívunk fel. De mindig szakítunk arra időt, hogy legjobb barátainkkal összejöjjünk.

Benne van Jézus az előjegyzési naplótokban? Milyen gyakran beszéltek vele? A barátok szeretnek egymással beszélgetni. Egy-egy barátság nem azonnal alakul ki, ez akkor válik mélyebbé, amikor barátunkkal gyakran beszélgetünk és ezáltal jobban megismerjük őt.

Soha nem juthattok szorosabb barátságra Jézussal, ha sietve csak reggel és este beszéltek hozzá. Akkor épül ki Jézussal a szoros barátságotok, ha mindenhová elkísér benneteket, bárhová mentek. Ő azt akarja, hogy része legyen naponkénti tapasztalataitoknak, Ő azt akarja, hogy jelen legyen gondolataitokban tevékenységeiteknél és minden beszélgetéseiteknél, és Ő veletek együtt akar szembenézni problémáitokkal.

A Biblia beszél a szüntelen imádságról. Az első gyülekezetben, amelybe jártam volt egy atyafi, aki egy hölgyről szokott beszélni nekünk, aki mialatt mosogatott, imádkozott Istenhez, hogy a szennyet mossa ki az ő szívéből. Amikor a padlót söpörte, kérte Istent, söpörje kis szívéből a szemetet.

Ez az a fajta barátság, amit Jézus tőlünk elvár. Azt akarja, hogy Vele beszéljünk amikor vásárolunk, vezetünk, vagy éppen más mindennapi feladatot végzünk.

Beszélgessz Jézussal míg az Interneten böngészsz? Milyen képeket raksz be a profilodba magadról? Megkérdezted Jézust, hogy azok-e a legjobb képek, amik bemutatják az Ő jellemét?

Amikor ruhát mérs vásárolni, viszed Jézust magaddal? Megkérdezted akkor Őt, melyik az a legkeresztényesebb ruha, amelyet neked viselned kell?

Beszélgessz Jézussal a zenéről, amit hallgatni szoktál?

Ő azt akarja, hogy boldog legyél; mindig segíteni fog neked, hogy a legjobbat válaszd. A te Barátod meghalt érted – hajlandó vagy-e érte élni?

Szeretnél a barátja lenni Neki?

HOGYAN LEHETEK AZ Ő BARÁTJA?

Legyen egy tiszta szíved:

„Aki szereti a szívnek tisztaságát, beszéde a kedvesség, annak barátja a király.” (Példabeszédek 22:11.)

Ha az én szívem tiszta, ajkaim is tiszták lesznek. Másoknak gyöngédséggel fogok válaszolni amikor kérdeznek, beleértve azokat is akik a családomból valók. Kapcsolataim és mindenmás tiszta lesz; bálványimádás, paráznaság és házasságtörés nem lesz jelen az életemben.

Áldás és engedelmisség Jézusnak:

„Ti az én barátaim vagytok, ha azokat cselekszitek amiket én parancsolok néktek.” (János 15:14.)

Egyértelmű a vers: Barátságban élni Jézussal azt jelenti, hogy engedelmeskednünk kell Neki. Neki engedelmeskedve jó gyümölcsöt, jó cselekedeteket, és boldogságot fogunk teremni. Ez történik akkor ha Jézussal járunk, és Vele beszélgetünk, mint igaz Barátunkkal.

Drága barátaim, ha ti és én Jézus barátai akarunk lenni, mindent meg fogunk tartani, amit Ő parancsol, hogy megtegyük – Isten minden tanácsát (Apostolok Cselekedetei 20:27.) – sem többet, sem kevesebbet. Neki joga és hatalma van megparancsolni, hogy engedelmeskedjünk Neki, mivel Ő nem olyan mint a hétköznapi földi barátaink. Ő a mi mennyei Barátunk, Istenünk és Királyunk.

Ábrahám Isten barátjának nevezetett. (Jakab 2:23.) Ahogyan Istennel szoros barátságot fejlesztett ki, engedelmeskedett Istennek még abban is, hogy Izsákot, elsőszülött fiát nem kímélte.

Biztos vagyok abban, hogy Ábrahám nem teljesen értette, miért kért Isten tőle ilyen áldozatot, de hitt és bízott Barátjában, átadta magát és engedelmeskedett.

Elkülönülni a világtól és annak bűneitől:

Gyakran zavarban vagyunk és szégyenkezünk, mert különbözünk a világtól, azonban ha Jézus a Barátunk akkor ez elkerülhetetlen.

Azok a barátok, akik sokat együtt vannak, és sokat beszélgetnek egymással, hasonlítani fognak egymáshoz, ugyanazt a dolgot szeretik, és ugyanazt a dolgot nem szeretik.

Sok házaspárt láttam már, akik hasonlónak váltak egymáshoz, még a külső megjelenésükben is úgy kezdtek hasonlítani egymáshoz, mint egy fiú és egy lánytestvér.

Ugyanaz fog történni a Jézussal

való barátságunkban is, Hozzá leszünk nagyon hasonlók, és a világtól nagyon különböző.

Nem lehetünk egyszerre Jézus barátai és a világ barátai. Az apostol figyelmeztetett bennünket: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ barátsága elenségeskedés az Istennel? Aki azért e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jakab 4:4.)

Habár ami felséges Barátunk szeretett bennünket és meghalt érettünk bűnösökért, nem szégyellt „a vámszedők és bűnösök barátja” lenni. (Máté 11:19.) Mégsem alacsonyította le az Ő szent színvonalát. Ő szereti a bűnösöket, de nem az ő bűneiket.

Ezért nekünk el kell különíteni magunkat az evilági dolgoktól. Különösen óvatosnak kell lennünk abban, hogy ne vegyünk részt azokban a dolgokban, amit a világi „barátok” tesznek.

„A világi társaságokhoz csatlakozó keresztények nem csak a saját lelküknek ártanak, hanem másokat is félrevezetnek. Az istenfélők nem választhatnak hitetlen társakat anélkül, hogy ez sérülést ne okozna nekik. Ezekben a szervezetekben világos elvek és szokások hatása alá kerülnek, majd a kapcsolattartás során gondolkodásuk egyre inkább azonosul a világiakéval. Isten iránti szeretetük meghidegül, és nem vágnak a Vele való kapcsolatra. Lelki vakokká válnak. Nem látják különösebb különbséget Isten törvényének áthágói és a parancsolatokat megtartó istenfélők között.” – *Szemelvények, 2. kötet, 121.*

Nekünk szintén óvakodnunk kell attól, hogy a gyülekezeten belül barátaink öltözködésére tekintünk. Csak Krisztus az egyedüli mintakép – nem tévedő halandók. Jól vessük elménkbe az apostol szavait:

„Nagy házban pedig nem csak arany és ezüstedények vannak, hanem fából és cserépből valók is, és azok közül némelyek tisztességre, némelyek pedig gyalázatra valók. Ha

tehát valaki magát ezektől tisztántartja, tisztességre való edény lesz, megszentelt, és hasznos a gazdának, minden jó cselekedetre alkalmas.” (2Timótheus 2:20-21.)

Pál nem titkolta el azt aényt, hogy még a keresztények közt is vannak olyanok, akik nem szolgálják az Urat hűségesen, és azt tanácsolta Timóteusnak, különüljön el az ilyen személyektől.

Járhat valaki összejövelekre, lehetnek istenfélő szülei, be lehet jegyezve neve a gyülekezet könyvbe, azonban ez nem elég ahhoz, hogy Jézussal szoros barátságban legyen. A Biblia azt mondja: „Az ő cselekedetiből ismerteti meg magát még a gyermek is, ha tiszta-é, és ha igaz-é az ő cselekedete.” (Példabeszédek 20:11.) Ha valakinek cselekedetei nem tiszták és nem igazak, akkor kövesse Pál tanácsát és tisztítsa meg magát az olyan dolgoktól.

Isten azt akarja, hogy körültekintően válasszuk meg barátainkat, mert tudja, hogy hatással lesznek ránk. Ismeri hogyan befolyásolják beszédünket, ruházódásunkat, éneklésünket, istentiszteletünket, és így tovább. A bölcs ember mondja: „Miképen egyik vassal a másikat élesítik, aképen az ember élesíti az ő barátjának orcáját.” (Példabeszédek 27:17.)

„Ne tévelyegjete. Jó erkölcsöt megromtanak gonosz társaságok.” (1Korinthus 15:33.)

„Az ifjúkori kívánságokat pedig kerüld; hanem kövessed az igazságot, a hitet, a szeretetet, a békességet azokkal egyetemben, akik segítségül hívják az Urat tiszta szívből.” (2Timótheus 2:22.)

KRISZTUSSAL VALÓ BARÁTSÁG JUTALMA

Jézus áldást ígért annak, aki az Ő barátságát választja a világ barátsága helyett. „Aki száz annyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fítestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket,

üldözésekkel együtt, a jövődő világon pedig örök életet.” (Márk 10:30.)

Ha a világot választjuk, azt kapjuk, amit a világ adhat nekünk, de ha Jézust választjuk, azt fogjuk kapni, amit Ő adhat. „És a világ elmúlik, és annak kívánsága is, de aki az Isten akaratát cselekszi, megmarad öröké.” (1János 2:17.)

A barátok megvédik egymást. Szeretnéd, hogy Jézus megvédjen téged itt most és az ítélet napján is?

Sok évvel ezelőtt egy embert bűncselekménnyel vádoltak, így ő megkérte barátait, segítsenek rajta. Az első barátja így válaszolt: „Az egyedüli dolog, amit megtehetek az, hogy vásárolok neked egy új ruhát.” A második így szólt: „Az egyedüli dolog, amit megtehetek, hogy elviszlek a bíróságra és elkísérlek a bírósági épület ajtajáig.” A harmadik azt mondta: Én vásárolok neked egy új ruhát, elviszlek a bíróságra bekísérlek az épületbe, és mondok egy védőbeszédet érted a bíró előtt.”

Az első barát jelképezi a pénzünket – az egyedüli dolog, amit ez életünk végén megtehet értünk, hogy megvásárolja a koporsónkat. A második barát jelképezi a barátainkat – az egyedüli dolog, amit megtehetnek értünk, hogy elszállítanak a sírig. A harmadik barát jelképezi Jézust, aki igazságosságának új öltönét adhatja nekünk, átvezethet bennünket azon az időn amikor a sírban nyugszunk, és megoltalmazhat bennünket a mennyei bíróság trónja előtt.

Ő bíró lesz (János 5:22.) de most a te védőügyvéded akar lenni. (1János 2:1.)

Ezért válasszuk még ma az Ő barátságának áldásait. Az Úr így szól mindazokhoz, akik ekképpen döntöttek: „Nem mondalak titeket többé szolgálknak, mert a szolgál nem tudja, mit cselekszik az ő ura, titeket pedig barátainknak mondtalak, mert mindazt, amit az én Atyámtól hallottam, tudtul adtam néktek.” (János 15:15.)

Valóság

Oly sok mindenre vágyunk az életben:
Fiatalok szeretnénk lenni s szabadok,
Bölcsönktől fogva abba kapaszkodunk,
Mit elértünk, s mi számunkra aranyként ragyog.

Csokorba gyűjtjük a fogható dolgokat,
S boldoggá tesz a felidézett emlék,
De mint a hópehely, mely hull az éjszakában,
S szertefoszlik az első fénysugárban,
Olyan a mi kincsünk, játékunk, örömünk,
Oly mulandó, akár az életünk,
Továtűnik, mintha meg sem történt volna,
Mintha nem is valóság, hanem csak álom volna...

Mélységes talány ez, de vajon mi a válasz?
Eredjünk hát e talánynak nyomába!
Kapj szárnyra valóság, s repülj, szárnyalj tova,
Hozd el nékem azt, ami az Úr akarata:
Olykor tán a szív szomorúságát,
Vagy szeretett barátok örök elválása?

De tudom, beköszönt majd az örök öröm,
Mit imádkozva, s vágyva várunk, hogy eljöjjön.
Én ezt a valóságot várom, erre vágyom,
És jól tudom, egyszer eljő, ami nem álom,
Mikor ott állunk majd az üvegtengeren
Hol nem lesz elválás, betegség, sem gyász,
S hol ez lesz a maradandó, igazi valóság!

– Benjamin Thiel –

Nyomtatás készült:

Editura Păzitorul Adevărului

Str. Morii, Nr. 27
505200, Făgăraș - Jud. Brașov
Tel. 0268 213714 Fax 0268 214111
e-mail: farulsperantei@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Nyomtatta és terjeszti:
**Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe**
2116 Mogyoród
Gödöllői út 201. út 1.
www.hnarm.hu
kiadvanyok@hnarm.hu